

POVELY Z 5. ROZMĚRU

Prolog

V průběhu pozemské politiky odstrašování, zaměřené vůči stále ještě neznámým Mistrům ostrovů a technicky vysoce rozvinutým národům Methanů, došlo k vnitropolitické krizi vyvolané hospodářskými mocenskými skupinami Solárního impéria.

Příčinou neklidu byla dlouhá nepřítomnost Prvního administrátora Perry Rhodana, nositele aktivátoru, v oblastech interních zájmu Impéria.

Podle názorů určitých kruhů bylo obsazení Mlhoviny AndroBeta, drahé zásobování a udržování vysokého počtu ozbrojených sil v oblasti, rozmařilým plýtváním penězi, daňových poplatníků.

Například počátkem srpna 2404 se v trpasličí mlhovině AndroBeta nacházelo zhruba pět set moderních kosmických lodí, jejichž zásobovací potřeby překročily veškeré dosavadní hranice.

CREST III, nová vlajková loď Impéria, byla stále ještě ztracena v minulosti.

Díky nasazení několika mutantů, jejichž jména se nedochovala, se Prvnímu administrátorovi, dlícímu na palubě CRESTU III, podařilo překonat časovou stěnu a informovat příslušné osoby v takzvaném „reálném čase“.

Státní maršál Reginald Bull, nositel aktivátoru, poté zahájil záchrannou akci, která vešla do historie Solární flotily jako „Akce Pomněnka“.

Pouze státní maršál a šéf Solární rozvědky, solární maršál Allan. D. Mercant, nositel aktivátoru, v té době tušili, že potřeba Rhodanovy přítomnosti na Zemi je naléhavější než kdy předtím. Hospodářská krize se už začala projevovat.

Rhodanova osobnost, která se v průběhu staletí stala legendou, byla chápána jako opěrný pilíř lidské jednoty.

Historikům se nabízí otázka, nebyly-li grandiózní snahy umožnit Rhodanovi návrat z roku 49 988 př. Kr. do reálného času založeny především na mocenskopolitických úvahách. Různé zprávy upozorňují na bezpodmínečnou oddanost příslušníků flotily

Rhodanovi.

S ohledem na tyto faktory, pozdější pozitronické výpočty prokázaly, že pro realizaci akce byly rozhodující jak oba faktory, totiž státní a politické zájmy, tak, stejně jako přátelství a oddanost Perrymu Rhodanovi.

Nepokoje mezi národy, které Terra hospodářsky a vojensky ovládala, znemožnily vyslání dalších posil do Andro-Bety.

Všem zodpovědným bylo jasné, že je třeba naléhavěji než kdykoli předtím koncipovat nové sídelní programy lidstva. Hospodářská krize se už projevovala.

Produkční kapacita státních loděnic na podzim 2404 dosáhla vrcholu, což ve veřejnosti vzbuzovalo domněnky, že se Impérium připravuje na galaktickou válku.

Teprve až později vyšlo najevo, že šlo o tajný stavební program flotily.

Mocní Impéria se soustředili na překonávání velkých vzdáleností. Státní maršál Reginald Bull a Solární rozvědka chtěli předejít případnému výpadku sítě transmiteru. Bylo třeba stavět nové, velké lodě.

V červenci 2404 byla zahájena „Akce Pomněnka“. Nejmodernější loď flotily typu DINOSAURUS byla zastíracím manévrem dopravena do časového transmiteru Vario a poslána do minulosti.

Zprávy od jejího velitele, majora Geralda Snigerta, se zachovaly jen v útržcích. Jisté je, že Snigert, zkušený bitevní důstojník, nenašel CREST III na předpokládaném místě.

Snigert se proto rozhodl k opatření, svědčícímu o rozhodnosti a obětavosti pozemských frontových posádek z časů expanze.

Zásobovací loď DINO III, naložená třemi zbrusu novými kalupovými konvertory pro ultrabitevní loď CREST III, byla zakonzervována na časové období pěti set let.

Jak se veliteli DINA III přesto podařilo najít CREST III, který díky krátkému časovému skoku pronikl o něco dál do relativní budoucnosti, a informovat jeho posádku o událostech na Zemi, podléhalo svého času stupni utajení I. stupně. Předpokládá se, že různí členové Sboru mutantů neměli být středem pozornosti ve veřejných zprávách.

Historici se proto vzdali snahy o rozčlenění událostí. Jako nejdůležitější fakt však vešlo ve známost, že posádka DINA III se

nikdy nevrátila do reálného času.

("Výňatek z Encyklopaedia Terrania, svazek IV)

1.

Poručík Ische Moghu, černoch s impozantní výškou, se podíval na obrazovku, kde se právě objevil symbol.

Čtyři komety ve stříbrném poli, pomyslel si Ische ospale.

Natáhl si dlouhé nohy, protáhl se a vstal. Nesouhlasně pohlédl na hlídkové komando, sáhl po helmě a nasadil si ji na kudrnatou hlavu.

„Ti holomci opravdu spí," zamumlal si pro sebe. Sklonil se nad chrápajícím desátníkem a zařval mu do ucha:

„Přijde velitel! Vstávejte, hop, hop!"

Desátník vyskočil a klel.

„Ale no tak!" prohlásil Ische a ušklíbl se. „Musí to být? Disciplína by potřebovala utužit. Á, ostatní pánové se už taky probudili. Smím vám naservírovat snídani?"

„vy taky nevypadáte zrovna svěže, pane" zamumlal desátník a poškrábal se na uchu. „Co tady může chtít starej v tuhle nekřesťanskou hodinu?"

Vtom už se objevil plukovník Cart Rudo, kapitán CRESTU III. Bylo pět hodin ráno palubního času. Ische Moghu podal předpisové hlášení.

„Zbláznil jste se?" zeptal se plukovník Rudo Moghua a založil si ruce v bok. „Co je to za nesmysly?"

Ische se neorientoval.

„Předpisové hlášení, pane," vydechl.

„Šetřete si síly. je tu všechno v pořádku?"

„Všechno v pořádku, pane."

Rudo se pousmál a otočil se. Ische Moghu se za ním zamyšleně díval a myslel na zodpovědnost, kterou tento muž má.

„Pozor," připomněl se desátník. „Při Velkém Uranu dneska se tu zřejmě hodlají zastavit všichni prominenti. Zlaté komety, nova a teď ještě symboly USO. Pane, tady se brzy něco semele."

ve dveřích se objevil Perry Rhodan, První administrátor Solárního impéria a zodpovědný šéf expedice. Moghu se rozhodl další hlášení nepodávat.

Rhodan mu nepřítomně pokynul a pospíchal na můstek.

Po něm se objevil velitel USO, admirál Atlan. Obličeje mu rámovala světlá, skoro bílá hříva. Atlan zpomalil krok a pohlédl

Moghuovi do obličeje.

„Jestli se nepletu, puknete brzy zvědavostí. Pět hodin ráno, co?“

Poručík Moghu přikývl.

Ozvalo se hlášení.

„Všichni muži na svá místa. KC1 pod velením majora Dona Redhorse přiletí do hangáru. Pospěšte si.“

Atlan je opustil.

„Neříkal jsem to, pane?“ poznamenal desátník.

„Měl byste se stát věštcem,“ reagoval poručík ironicky. „Pozor, udělejte místo živému tanku.“

Desátník uhnul stranou. Na můstek vešel Melbar Kasom, specialista USO a přímý podřízený Atlana. Kývl na Po zemšťany, zívł a opřel se o dveře. Kasom měřil dva a půl metru a vážil 16,3 centu. Jeho hlas zněl jako burácení hromu.

„vy hrdinové vypadáte jako praobyvatelé Terry. Copak už nemáte krém na holení?“

„Náš zásobovací důstojník major Bernard vyhlásil před třemi dny racionalizační opatření,“ ušklíbl se Moghu. „Jestli až do konce života zůstaneme v minulosti, budeme se moci alespoň při významných příležitostech objevovat bez vousů.“

Kasom sražil čelo.

„Počkejte, jaké zprávy přinese Redhorse. Ať se nejmenuju Kasom, jestli je sektor kolem galaktického slunečního šestiúhelníku pořád ještě uzavřený lemurskou flotilou. Koneckonců jsme o pět set let poskočili do relativní budoucnosti, jen abychom unikli lemurskému nebezpečí.“

Kasom odkráčel. Desátník ironicky prohlásil:

„To byla psychologická pilulka na uklidnění, kamarádi. Zatraceně dobře víme, proč šéf prošel tím mezitransmitterem. Mohu se svými lidmi jít, pane?“

„Můžete,“ potvrdil Moghu nepřítomně. „Běžte na svá místa. Mimochodem, desátníku, své další teorie si nechte pro sebe.“

Tři muži se vzdálili. O několik vteřin později se lodí rozezněl alarm. V palubním rozhlase se ozval Cart Rudo:

„Připravte se na přilet KC1.“

Příslušní technici se ozvali ze svých míst. Dopravní paprsek byl připraven. Ische Moghu si toho nevšímal. Myslel jen na majora Dona Redhorse, muže, o němž se říkalo, že je ve spolku s ďáblem.

Redhorse před třemi dny palubního času odstartoval se třemi šedesátimetrovými Korvetami, aby prozkoumal situaci v centru galaxie. CREST III mezitím čekal v lokalizačním stínu jednoho ze sluncí v okrajové zóně.

Pokud byla vojenská situace v blízkosti galaktického šestiúhelníkového transmiteru taková, jak doufali Rhodan a Atlan, nestálo by návratu ultrabitevní lodi do Mlhoviny Andromeda už nic v cestě.

Zdálo se, že technické problémy se spínačem na Kahalu, řídící planetě dálkového transmiteru, bude možné vyřešit. Pro osud pěti tisíc mužů byla rozhodující otázka, co se v průběhu pěti set let stalo s lemurskou hlídkovou flotilou nad Kahalem. Teoreticky bylo možné, že tam staří Lemurové při útěku do Mlhoviny Andromeda zanechali roboty řízené lodě, aby Kahalo chránily před nepovolanými.

CREST III byla časovou pastí Vario vrácena do roku 49 988 před Kristem. Tehdejší lidstvo, Lemurové, muselo ustoupit stále rostoucímu tlaku Halut'anů a pomocí právě dokončeného slunečního transmiteru odejít do Andromedy.

V průběhu tohoto gigantického stěhování národů, které zahrnovalo i mnoho koloniálních národů, došlo k řadě událostí, které nakonec Rhodana vedly k rozhodnutí opustit tuto nebezpečnou epochu.

Díky malému mezitransmiteru na Veze VI (v té době známé jako Tanos VI) se nabídla možnost skoku do takzvané relativní budoucnosti. Časoví agenti Mistrů ostrovů na Veze byli přemoženi a zařízení bylo použito ve prospěch CRESTU III.

Lod' se tedy nyní nacházela v roce 49 488 před Kristem. Tehdejší hlavní kontinent Země, Lemuria, už zmizel v Pacifiku. Na Zemi vypukla doba ledová. A znovu došlo k setkání se speciálním komandem Mistrů ostrovů.

ToserBan, jejich tajemný velitel, byl Atlanem zabit. Od té doby se CREST III bezcílně toulala galaxií a přitom se snažila uniknout všudypřítomným halutským oddílům a najít možnost, jak použít šestiúhelníkový transmiter.

Po lemurské flotile, která kdysi ovládala Mléčnou dráhu, nebylo ani stopy.

Giganti z Halutu zahájili své vítězné tažení.

Velitelům rychlých člunů CRESTU III se podařil další objev, který

by měl pro historiky reálného času nevyčíslitelnou hodnotu pokud by se Rhodanovi někdy podařilo opět se tam vrátit.

Lidstvo, sídlící na Lemuru, tehdejší Zemi, představovalo nejmocnější sílu galaxie. Dokonce i halutským obrům s jejich speciálním metabolismem trvalo devadesát let, než Lemury donutili k útěku. Ale totálního vítězství nad lidstvem nebylo dosaženo nikdy. To bylo nyní jisté.

Kolonisté, pocházející z lemurského lidstva, nemohli všichni opustit galaxii. Korvety CRESTU III našly dvacet osm Zemi podobných planet, jejichž obyvatelé zůstali uchráněni války. Většinou se jednalo o vzdálená nebeská tělesa, která přehlédli jak Lemurové, tak Halut'ané.

Jednou z těchto planet byla Sphinx v Modré soustavě. Zástupci lidstva tam uchovali a nadále rozvíjeli svá průmyslová zařízení. Tehdejší vládní rada Modré soustavy se rozhodl neuposlechnout všeobecného naléhání na útěk a spolehl se na štěstí a vlastní šikovnost.

Velký plán ušetřit část lidstva před halutským zotročením se podařil.

Z těchto lidí, kteří nezapomněli na nic ze znalostí svých lemurských předků, vzešli Akonané reálného času.

ve vši tichosti vybudovali svou novou říši, postupně zapomněli na svůj původ a vytvořili soběstačnou kulturu.

Od Akonanů se asi o třicet tisíc let později, tedy kolem roku 20 000 před Kristem, odštěpili Arkonidané. Prohlásili se za samostatné a v hvězdokupě M13 založili arkonské Impérium.

Z tohoto národa pocházel Atlan. Teprve teď se ovšem dověděl, že je v podstatě potomkem Lemuru. Byl člověkem!

Vědci Solárního impéria si léta lámali hlavu nad otázkou, jak to, že jsou téměř všechny národy podobné lidem. Tato otázka byla nyní vyřešena.

Ovšem v téhle chvíli neměly ony poznatky pro Rhodana žádný význam, jestli se mu nepodaří dostat se s CRESTEM III do Andromedy a tam použít časovou past Vario k transportu do reálného času, nikdy se lidstvo roku 2404 nedozví, co se v galaxii odehrálo více než padesát tisíc let předtím.

Dále bude záhadou, proč mají Akonané, Arkonidané, Skokanové, Arasové, Ekhonidané a dokonce Antiové druhově spřízněné rysy. Oba vlnoví sprintéři Rakal a Tronar Woolverové, kterým se podařilo

prorazit časovou stěnu, neměli čas na sáhodlouhé vyprávění. Vojenské záležitosti byly přednější.

2.

KC1, vlajková loď korvetní flotily na palubě ultrabitevní lodi CRESTU III, právě přistála v hangáru a ihned se objevil její velitel, major Don Redhorse.

Zběžně pozdravil a zjevně se snažil chovat, jako by vše bylo v pořádku, ale úplně se mu to nepodařilo.

„To je špatné znamení, pane," řekl jeden z techniků kontrolnímu důstojníkovi. „Nebo už jste někdy viděl Indiána nervóznějšího?"

„Řekl bych, že ne. Ovšem poslové špatných zpráv většinou takhle nespíchají. je tohle argument?"

„Emm...!"

Don Redhorse si nevšímal tázavých pohledů. Nechal si pomoci ze skafandru a nenápadně přitom hledal důstojníka, kterého očekával.

A našel ho! Velitel USO už čekal u antigravového výtahu. Atlanův obličej byl ještě bezvýraznější než majorův.

Don zamířil přímo k němu, pozdravil ho a potřásl mu pravicí.

„Vítej, Červený koni. Tví bílí bratři

tě očekávají," prohlásil Atlan rozmarně. „Měl jsi dobrou cestu?"

„Až moc dobrou, pane."

„Halut'ané?"

„Tu a tam. Jednotlivci, žádné svazy. Zdá se, že už s lemurskými jednotkami nepočítají. V tomhle ohledu se náš skok do relativní budoucnosti vyplatil. S dostatečnou opatrností je pobyt v okrajových sektorech Mléčné dráhy bezpečný."

Redhorsův úsměv působil trochu falešně. Atlan přimhouřil oči a vrhl významný pohled na naslouchající muže.

„V pořádku, pojďme nejprve nahoru. Kde jsou vaše ostatní jednotky?"

„Nosinsky a Kagato by se měli objevit v šestihodinových odstupech. Přílet ve třech jsem považoval za příliš riskantní."

„Jistě. To bylo moudré. Pojďte."

Oba muži vstoupili do šachty a začali se vznášet vzhůru. Byli teď sami. Výraz Atlanova obličeje se změnil.

„Skončíme tu hru, Čejene! Pochopitelně jste zkřížil cestu halutským svazům, nebo ne?"

Redhorse se hořce usmál.

„Svazům? Spíš byste měl říct flotilám, to by bylo přesnější. V galaxii se to halutskými jednotkami jen hemží. Lokalizovali mě aspoň padesátkrát. Čtyřikrát mě zachránil jen rychlý manévr do lineárního vesmíru."

„Podařilo se vám dostat se až do galaktického centra?"

„Takový byl můj úkol, pane. Mohl jsem ho provést, ovšem až poté, co jsem se rozhodl kašlat na to, že mě zaměří. Jiná možnost nebyla. Nikdo nepronikne do sektoru Kahala nepozorován."

Atlan zavřel oči a těžce dýchal. Nakonec stísněně řekl:

„Už mi nemusíte nic říkat, Done. Kahalo a zřejmě i sluneční šestiúhelník jsou pro nás nedostupné, že?"

„Ano, pane. Nikdy bych si nedovolil dělat vám výčitky kvůli posunu v čase..."

„Ale?"

Redhorse si odkašlal.

„...ale měli jsme počítat s tím, že Halut převezme roli Lemurů."

„Správně. S tím jsme také počítali. Ovšem ne v tomto rozměru! Je rozdíl, jestli se národ, bojující o svou existenci, snaží zajistit si všemi prostředky únikovou cestu, nebo jestli se nakonec vítěz rozhodne tuto únikovou cestu hlídat. Hlídaní není totožné s totální ochranou s použitím všech prostředků."

„Pane tohle je ještě silnější ochrana, než jakou kdy realizovali Lemurové! Podívejte se na mě lokalizační diagramy a snímky. Mohu vám ukázat alespoň dvacet tisíc reflexních obrázků a asi pět tisíc 3D snímků. Všade jsou Halut'ané, včetně ultrabitevních lodí velikosti naší imperiální třídy. Zdá se, že Halut'ané moc dobře vědí, jak je transmitter důležitý."

Redhorse si myslel, že na okamžik zahlédl ve zlatorudých Arkonidanových očích záblesk zoufalství. Ten ale rychle minul. Bývalý imperátor Velkého Impéria Arkonu se dokonale ovládal.

Ukázal nahoru. Byli na centrální palubě.

Perry Rhodan a Melbar Kasom už na ně čekali. Kromě nich a dvou hlídkových robotů nebylo nikoho vidět.

„Že vám to ale trvalo," konstatoval Rhodan. Jeho šedé oči se dívaly pátravě. „Zdá se, že Arkonidané se nemohou zbavit svého zlovyku kladení předčasných otázek. Done, měl jste úspěch? Ano nebo ne?"

„ne, pane. Kahalo hlídá minimálně dvacet tisíc Halut'anů."

Rhodan se beze slova otočil a šel. Ramena měl trochu nachýlená dopředu.

Když zmizel, řekl Kasom:

„je po všem. Jsme a zůstaneme zajatci času. Měli bychom si najít planetu, kde bychom alespoň mohli dýchat čerstvý vzduch a pít čistou vodu.“

„Mohl jsem si myslet, že budete klást důraz na své animální pudy," vyjel na něj Atlan. „Vodou a vzduchem přece miníte vepřové koleno nebo roštěnky, nemám pravdu?“

Kasom se ušklíbl.

„Kdyby tam byla podobná zvířata nic bych proti tomu neměl.“

Atlan mávl rukou a postavil se k transportnímu pásu.

„Přepočítal jste se, specialisto Kasome. Nebudeme hledat žádnou planetu, kde byste si mohl odpočívat. Je mi víc než deset tisíc let pozemského času. Zatím jsem vždycky našel cestu ze zamotaných situací, jinak bych už i přes buněčný aktivátor dávno nežil. Done, předvedete nám své snímky a diagramy. Kasome, kde je Icho Tolot?“

„Výpočetní středisko, pane. Kde by byl jinde.“

„Kdy by mě někdo hledal, jsem tam rovněž. Přehrajete svoje data, Done. Čekají vás v konferenční místnosti III.“

„Nechcete také...?“

„Nesmysl, co bych tam dělal? Hodiny poslouchat teorie? Vaše údaje mi stačí. Nezapomeňte na přímé přehrání. Díky, Done. Zase jste jednou riskoval život.“

Čejen se na admirála usmál. Atlan naskočil na pás, dostal se ke vstupu do šachty G14 a zamířil do výpočetního střediska. Tam stál před pozitronických supermozkem CRESTU III Icho Tolot, čtyřruký Haluťan z reálného času.

Když Atlan vešel, zvedl tři a půl metru vysoký a dva a půl metru široký gigant hlavu. Na Atlana se dívaly tři rudé žhnoucí oči, oči bytosti, jejíž předkové zpustošili galaxii a na třicet tisíc let zotročili neznámý počet národů.

Tolot zvedl jednu pravou ruku.

„Vítejte, přáteli," pozdravil Arkonidana. Jeho hluboký hlas zněl jako víření bubnů. „Don Redhorse se vrátil, že?“

Atlan beze slova přikývl. Jak tak stál před Tolotem, vypadal jako trpaslík. Icho Tolot byl živoucí příklad nesmírné moci, kterou ztělesňovali jeho otcové. Jeho psychické schopnosti byly nezměrné.

Halut'an trpělivě čekal. Jeho plánovací mozek mezitím zpracovával nová data. Běžný mozek řídil pouze tělesné funkce.

Atlan pořád ještě mlčel. Tolot byl v celé hale sám. Nikdo neposlouchal.

„Budete muset urazit těžkou cestu," řekl Halut'an tak tiše, jak to jen dokázal. „Nejsem o strategii svých předků přesně informován."

„Bohužel."

„Nevyčítejte mi to, Arkonidane."

„Nesmysl. Jak jste na to přišel?"

„Zdá se mi, jako by úcta a náklonnost, které mi byly prokazovány, opadly. Tu a tam se setkávám s bázlivými pohledy. To bolí. Nemůžete mi odpustit, že pocházím z národa, který byl kdysi velmi násilně založený."

Atlan se pokusil o úsměv. Znal mateřské komplexy gigantického Halut'ana. Lidé byli Tolotovým koníčkem a zároveň jeho „dětmi", jejichž snahy o expanzi nadšeně sledoval.

„Mýlíte se, příteli," tvrdil Atlan „Nikdo vám nic nevyčítá. Každý národ potřebuje určitou dubu zrání, než se stane tolerantním a shovívavým. Rád bych vám připomněl historii Terry. Není to ještě ani pět set let, kdy byli na Teře pronásledováni lidé kvůli barvě pleti, víře nebo příslušnosti k určité národnosti. Ta epocha byla jen s námahou překonána. Historici roku 2404 se domnívají, že takové zločiny mají příčinu především ve strachu. Já však tuto moderní definici považuji za poněkud spornou."

„Zažil jste ty časy osobně. Měl byste to vědět."

„Nikdo to tenkrát nevěděl přesně, ani já ne. Když sleduji vaši historii, Tolote, nabízejí se paralely, s tím rozdílem, že vaši předci mají větší moc a vědomosti. Vážíte si majora Dona Redhorse?"

Halut'an se otočil a pohlédl na Arkonidana.

„Chcete mě poučovat. Souhlasím. Mluvte, prosím. Ano, vážím si Dona Redhorse."

„Já rovněž. Každý si ho váží. Je to pozemský Indián. Na palubě CRESTU III je alespoň dvě stě mužů, jejichž předkové coby bílí kolonisté pronikli do říše Čejenů a nemilosrdně je zabíjeli. Zažil jsem to. Přesto by majora Redhorse nenapadlo, vyčítat to Rhodanovi nebo někomu jinému. Perryho by velice překvapilo, kdybyste ho upozornil na to, že Donovi předci možná nenáviděli muže z Rhodanovy rodiny. To je minulost, Halut'ane! Jistě víte, proč jsem zvolil tenhle příklad.

Nikdy byste už neměl myslet na to, že by někdo z nás mohl mít něco proti vám kvůli vašemu původu. Jistě jste se ani nesetkal s bázlivými pohledy, jak tvrdíte."

„Byl bych velmi šťastný, kdybych se mýlil!"

„Mýlil jste se. Dívali se na vás možná zkoumavě nebo kriticky, ovšem ne kvůli vašim předkům, ale kvůli vaší herkulovské postavě. Zním posádka CRESTU III. Určitě se ptají, jak je možné, že byli Haluťané tak úspěšní. Dívají se na vás oči vysoce kvalifikovaných techniků a vědců. Neznám Pozemšťana, který by nehledal zdůvodnění pro určité věci. Taková je jejich mentalita. Měl byste ty malé divochy přece znát. Kde je váš smích, který mám tak rád?"

Haluťan, který navenek ale opravdu pouze navenek vypadal jako monstrum, otevřel obrovitá ústa a zasmál se, jak se jen takový gigant může smát. Atlan to snášel statečně, položil si dlaně na uši a bez dalších řečí začal s programováním.

Tolot popadl své výpočty a za minutu už dvě inteligentní bytosti přemýšlely, jak zachránit pět tisíc Pozemšťanů. Počítali a diskutovali ještě o čtyři hodiny později, když se ozval telekom. Na obrazovce se objevila Rhodanova tvář.

„Nemáte vy dva matematictí géniové hlad?" zajímal se První administrátor. „Navíc bych vás na okamžik prosil do konferenčního sálu III."

Atlan šťouchl do Tolota a ukázal na obrazovku.

„Prokážeme mu tu laskavost? Mám ovšem podezření, že má zálusk jen na moje potravinové zásoby pro USO!"

„O tom by se dalo mluvit," opáčil Perry. Jeho unavený pohled trochu ožil. „Takže za pět minut, jestli se to pánům hodí."

Tolot se dlouho díval na prázdnou obrazovku.

„Šibeniční humor," uhádl Atlan jeho myšlenky. „Toho muže nezlomí nic, ani on sám."

„Totéž si myslím i já. Musíte Perryho morálně podpořit. Samozřejmě už dávno ví, že návrat do Andromedy je nemožný."

„Musíme čekat," prohlásil Atlan a jeho tvář ztvrdla. „Pozemšťané se nevzdávají, dokud mají hlavu na krku! Zdá se mi, Haluťane, že vaši předkové se po dobytí galaxie stáhli do exilu jen proto, protože tak velké úkoly už nedokázali zvládnout. Nebo se pletu?"

„Určitě ne. To, že se odvrátili od mocenské politiky, způsobila počínající únava Bytosti, jako jsem já, milují změny, ale především

dobrodružství. S národy, nad kterými jste zvítězil, už žádné opravdové dobrodružství nezažijete. Půjdemo?"

3.

Atlan nehnul ani brvou, když na nejpohodlnějším lehátku ve své kabině našel myšoba.

Gucky měl na sobě lehkou palubní uniformu, z níž mu neohroženě trčel ocásek. Atlan se bezděky okamžitě odstínil od zkoumavých paraproudů. Gucky se zase jednou pokoušel číst v jeho vědomí.

„Kazíš hru," zlobil se myšob. „Tvůj monoštit je čím dál silnější."

„Naštěstí mám dost příležitostí se zdokonalovat."

Gucky odhalil svůj jediný zub.

„Tohle jsem neslyšel. Co tu chceš?"

„Svléknout se, osprchovat se a jít spát. Koneckonců je to moje kabina, jestli proti tomu nic nenamítáš."

Guckyho zub zmizel. Myšob se narovnal a posadil se na lehátku. Admirál si svlékl uniformu. Gucky na okamžik zahlédl buněčný aktivátor, rýsující se pod košilí. Atlan čekal. Gucky určitě nepřišel do jeho kabiny, aby mu vyprávěl nesmysly.

„Nebyl jsi na jednání," poznamenal Atlan jakoby nic. „Byl jsi moc unavený, nebo jsi prostě neměl chuť poslouchat asi stovku zmatených plánů?"

„Pracoval jsem," prohlásil myšob uraženě.

„Oh!"

„Žádné oh. Chtěl bych si s tebou vážně promluvit."

„Ještě tohle. Maličký právě jsem přišel z vážného jednání s váženými muži. Pochop to laskavě a nech mě na pokoji. Jsem hotový, když mi dovolíš použít tento hovorový výraz."

Gucky zůstal překvapivě klidný.

„Všichni jsme hotoví, admirále. Nedošli jste k žádnému výsledku?"

„K žádnému použitelnému. Můj návrh, to je akce pro blázny nebo sebevrahy. Nikdy ho nezrealizujeme. Už teď se ptám sám sebe, proč jsem vůbec mluvil o dobytí Kahala. Možná jsem chtěl nejlepším mužům Terry dát něco na přemýšlení. Nevím."

„ty jsi vážně hotový," řekl Gucky zamyšleně. „Takhle zmateně jsi ještě nikdy nemluvil. Perry teď pobíhá po své kabině jako tygr v kleci. Cart Rudo si láme hlavu nad vysoce komplikovaným manévrem,

kterým by bylo možné přemoci halutskou flotilu."

„Nesmysl."

„Alespoň něco dělá. Mutanti vymýšlejí odvážné plány a já mám taky co říci. Proto jsem tu."

Atlan přešel k nápojovému automatu a vzal si pohárek s vitamínovou šťávou. Gucky nakrčil čumáček.

„Měl bys jíst mrkev. Nebo ne zůstaň raději u syntetické stravy. Moje zásoby se tenčí. Řekni, jen to hraješ, nebo tě vážně nezajímám?"

Atlan cítil, že myšob zneklidněl. Posadil se do jiného křesla, natáhl nohy před sebe a opřel si hlavu.

„Poslouchám, maličký. Ale zkrat' to, ano? Jsem totiž opravdu unavený. CREST III bude kroužit kolem tohoto slunce, dokud se nerozhodneme, kam se máme obrátit. Takže...?"

Gucky to zkrátil. Jeho hnědá očka teď byla vážná a naléhavá.

„Co ti teď řeknu není legrace. Vzpomínáš si na Redhorsovo dobrodružství na Zemi doby ledové? Dostal se do pasti, kterou mu připravil jeden Mistr ostrovů. Jen o vlásek jsme unikli zničení automatickou měsíční pevností.

Předtím jsme ale letěli Korvetou na zemi a Redhorse vysekali!"

„Komu to vyprávíš?"

„Tobě. ToserBan tě málem zastřelil. Jen tak tak jsem tě telekineticky dostal pryč. Pak jsme zahájili na ToserBana palbu z energetických zbraní. Jeho ochranný štít se zhroutil a tys ho dezintegrátorem zneškodnil."

„Jistě, jistě. A ten seržant Surfát, co je z něj dnes poručík, jedl bobří maso."

Gucky se ušklíbl. Pamatoval si to.

„To teď není důležité. Jde mi o těch několik vteřin, které jsem potřeboval, abych tě našel. Musel jsem se velice silně soustředit, a vtom jsem uslyšel, jak někdo volá mě jméno. ne moc nahlas, ale zřetelně, Atlane! Plně jsem se soustředil na své telepatické schopnosti, abych zjistil, kde jsi. Volal jsi mě? Jestli ano jak jsi mě volal? Máš telepatické nadání, které jsi nám dosud tajil?"

Atlan postavil pohárek na stůl a narovnal se.

„Maličký já ani nemám telepatické schopnosti, ani jsem tě nevolal. Díval jsem se do ústí zbraně ToserBana. Jestli si dobře vzpomínám, myslel jsem už jen na to, jak nepříjemné je zemřít v dešti. Nejspíš tě

oslovil John Marshall."

„ne," tvrdil Gucky velmi energicky. „O tom jsme diskutovali hodiny. Zabýval se monstrózními mutanty z Makaty."

„No dobře. Kam tím míříš?"

Myšob udělal vágní gesto. V očích se mu objevil záblesk zoufalství.

„Atlane mě někdo telepaticky volal a to tak, že to bylo slyšet. Kdo by mohl na Zemi v době ledové znát mě jméno? je tam někdo, koho jsme v boji přehlédli? Někdo, kdo by nám snad mohl pomoci?"

„To jsou fantazie, maličký. Jdi si lehnout."

„ne, to nejsou fantazie. Někdo mě volal. ne, nemusíš zvonit na Marshalla. Nic neslyšel. Měli jsme pořád co dělat a navíc jsme byli psychicky vyčerpaní. Tvrdím se vší vážností, že na Teře, nebo pro mě za mě na Lemuru, je někdo, kdo zná mě jméno a kdo je telepaticky nadaný. Toho muže nebo tu ženu musíme najít. Může jít jen o osobu z reálného času. Jak se dostala na Zemi?"

Atlan si myšoba prohlížel zpod přivřených víček. Začal o tom přemýšlet. Že by přece jen někdo Guckyho volal? Že by se v něm v momentu největšího nebezpečí objevily schopnosti, které normálně neměl?

Řekl to Guckymu, ale ten to prudce odmítl.

„Čeho tedy chceš dosáhnout?" zeptal se nakonec admirál.

„Přišel jsem k tobě, protože jsi té akci velel. Jen ty přesně víš, co se v těch minutách odehrálo. Perry by mě vyrazil hned a ani vědci téhle pyšné lodi by mi nevěřili."

„Já taky ne. Měl jsi halucinace."

Gucky se pisklavě zasmál a vykřikl:

„Nikdy nemám halucinace! To s mým mozkiem nejde. Poletíš tedy se mnou na Zemi nebo ne? Říká se, že topící se stébla chytá. Proč bychom to neměli zkusit?"

„Přece si nenamlouváš, že by se Perry ještě někdy vydal do blízkosti měsíční pevnosti?"

„Jak kolem ní pronikneme, to je tvoje věc. Můžeme si přece vzít Korvetu nebo Moskyta. Promluv s Perryem. je teď ve stavu, kdy..."

„...je přístupný všem možným šílenostem, to jsi chtěl říct?" přerušil ho Atlan

Gucky pokrčil rameny.

„Nepatrná šance je lepší než vůbec žádná. Vyspi se, jestli jsi unavený, a pak promluv s Perrym. Dej mi možnost, abych zjistil, kdo na Tebe volal mě jméno. Kdybychom měli dostat jen dobrou radu, bylo by to v naší situaci hodně.“

„Tohle je rozumný argument, maličký. Dobře, promluvím si s Perrym. Probud' mě za šest hodin.“

Gucky se dematerializoval a Atlan zíral na místo, kde ještě před chvílí seděl. Pak se osprchoval a lehl si. CREST III stále kroužila kolem cizího slunce.

4.

Hluboké burácení impulsních motorů umlklo. CREST III, která se před osmi minutami vynořila z lineárního vesmíru, se teď nacházela třicet pět světelných let od Země, v sektoru, kde bylo jen pramálo hvězd. Široko daleko nebylo ani stopy po nepříteli.

Rhodan seděl v admirálském křesle CRESTU III. Vedle něj se Cart Rudu připravoval na nouzový start.

Perry se rozhlédl po obrovském velitelském můstku a pokoušel se rozeznat výraz obličejů svých mužů. Už zase doufají, pomyslel si s pocitem studu. Potlačil ho a přiložil si k ústům mikrofon.

„Rhodan Atlanovi. Jsme tu. Vzdálenost od Země přesně třicet pět světelných let, zatím žádná lokalizace cizího tělesa. Pořád ještě jsi připravený honit se za duchy?“

Na obrazovce se objevila Atlanova tvář. Arkonidan už seděl v kokpitu Moskyta. Za ním, na sedadle navigátora, se uvelebil Gucky. Oba měli na sobě bojové skafandry se zabudovanými mikroprojektory antigravových polí a individuálními a deflektorovými štíty.

„Ano, pořád.“

„Atlane když už na sebe bereš takové riziko, měl by ses také pokusit být úspěšný.“

Atlan už nic neřekl. Rhodan váhavě odkládal mikrofon. Nakonec ještě rychle řekl:

„Zlomte vaz. Pozdravujte Zemi a pokuste se na nikoho nestřílet. Tam dole žijí naši předci. Šťastný let!“

„Hlášení můstku,“ ozval se po několika minutách major Notami. „Jet přešel do meziprostoru.“

Rhodan vstal.

„Carle, kdybyste mě hledal, příštích pár hodin budu v lokalizační centrále. Buďte opatrný.“

Epsalan přikývl. Věděl, jaké riziko na sebe Atlan vzal. Na Zemi stále ještě byla stanice časových agentů a navíc měsíční pevnost, pracující s obrovskými energiemi. Atlan musel dokázat husarský navigátorský kousek, měl-li se do zemské atmosféry ponořit nepozorovaně.

Major Don Redhorse seděl připravený ke startu ve své Korvetě. Obstaral si předem povolení, aby Atlanovi směl v případě nouze pomoci.

V CRESTU III panovalo mlčení. Všichni doufali a zároveň se báli.

Atlan nebyl muž, který by spoléhal jen na jedno bezpečnostní opatření. Kabina dvacet šest metrů dlouhého Moskyta byla přirozeně odolná vůči tlaku a rovněž individuální ochranné štíty zajišťovaly udržení životně důležitého vnitřního tlaku.

Presto si Atlan připnul helmu a přepnul na oddělené kyslíkové dýchání. Kdyby byl teď jet zasažen, a kdyby zároveň vypadly mikroagregáty bojových skafandrů, bylo stále ještě možné používat je jako normální skafandry.

Gucky beze slova plnil Atlanovy příkazy. Věděl, jak je jejich akce riskantní.

Atlan dosáhl lineárním manévrem pozemského Slunce. Na obrazovce se jako reliéfní obraz objevila Země.

„Připrav se, maličký. Další manévr nás přivede k Zemi. Kosmický plynový prstenec zničené planety Zeut sahá až ke dráze Venuše. Vyletíme z aglomerace nad magnetickým polem Země a okamžitě se strmým letem ponoříme do atmosféry.“

„Pokud neshoříme.“

„To tedy nemám v úmyslu. Časová stanice leží na severoamerickém kontinentu, v Makatě, a místní hyperradiová centrála v Mexiku. Pokusím se tedy zaměřit na druhou polokouli a těsně před pobřežím východní Asie, asi tak ve výšce Jihočínského moře, přejdu do atmosférického přízemního letu. Jestli se nám to podaří, budeme v bezpečí. ty nebudeš mít na práci nic jiného, než špicovat své telepatické uši a poslouchat. Kdyby něco, musíš mě navigovat. Omez se na pojmy jako „doprava“ nebo „vlevo“. Výšku zvládnu sám. Zůstanu přibližně na linii rovníku a západním kursu. Nad středním Atlantikem v každém případě uhnu na jih, abych se nedostal do lokační oblasti severoamerické časové stanice. Tam musíš

dávat zvlášť velký pozor. Pokud jsi to volání slyšel nejjasněji v Mexiku..."

„ne nejjasněji, ale jen tam," přerušil ho myšob. Jeho hlas zněl nervózně.

„No dobře, tak jen tam. Z toho můžeme usuzovat, že ona neznámá osoba je někde na americké pevnině. To ztěžuje náš úkol. Přesto ho vyřešíme, až už tam jednou budeme. V nejhorším případě přistaneme v Kordillerách, abys mohl v klidu poslouchat. Manévr začne za dvě minuty."

„Zapomněl jsi na měsíční pevnost?"

„ne, ale nezajímá mě. Oblak plynu ze Zeutu nás v každém případě zakryje. Manévr začíná."

Gucky neřekl už ani slovo. Motory burácely. Špičatý nos jetu se prudce

sklonil. Atlan se řídil k povrchu Země v úhlu téměř devadesát stupňů.

„Zbláznil ses?!“ ječel Gucky. „Rozbijeme se, když narazíme na atmosféru. Atlane...!"

Arkonidan si ho nevšímal. Rychlost pádu činila téměř šest set kilometrů za vteřinu. Pak Atlan náhle strhl padající stroj vzhůru, vydržel zatížení zhruba pěti g a na vteřinu zapnul plný brzdový výkon.

Jet narazil na vrchní atmosférické vrstvy pod ostrým úhlem, ale to už neměl téměř žádnou rychlost.

Druhý pád už probíhal jen v úhlu čtyřiceti pěti stupňů a rychlostí pádu deset tisíc kilometrů za hodinu.

Jet se vynořil v hustých vzduchových vrstvách nad mořem. Atlan ho přepnul na atmosférické letové podmínky. Z vesmírné stíhačky se stalo letadlo. Při rychlosti už jen tři tisíce kilometrů za hodinu zmizely poslední turbulence. Atlan letěl západním kursem k asijskému pobřeží.

„je mi líto," řekl do interkomu. „Bylo to nepříjemné?"

„Nepříjemné?" zapištěl Gucky rozčileně. „K čertu, už začínám chápat, proč s tebou Redhorse už nechtěl letět. Něco takového se dá dělat leda tak s prvotřídně naprogramovanou automatikou, ale ne manuálně. Tohle byly rizikové manévry, které jsou všude zaká..."

„Pevnina," přerušil ho Atlan. „Uklidni se, maličký. Začíná tvůj úkol. Poletím podél masivu Himalájí, přeletím indickou nížinu a pak

se otočím na jihozápad s kurzem na střední Afriku. Starej se jen o svůj úkol."

Gucky se opřel ve svém sedadle a zavřel oči. Naslouchal impulsům, které by normální člověk nikdy nemohl slyšet.

Parapsychické vlnové fronty byly ve svých pětidimenzionálních frekvencích podstatně komplikovanější, než všechny známé formy energie normálního vesmíru. Mistři svého oboru, k nimž myšob patřil, tvrdili, že každou živou bytost lze poznat a lokalizovat na základě jejího individuálního vyzařování.

Stroj letěl podél pobřeží. Daleko na severu se objevili himalájské vrcholky. Ještě dále na severu ležící sibiřská rovina byla obrovským ledovcovým polem. Přesto tam byl život.

CRESTEM III se rozléhal alarm.

„Lod' připravena k boji," ozval se z reproduktorů hlas Carta Ruda. „Lokalizováno cizí těleso. Vhodnota 0,03758, Hhodnota 14,0176. Připravit transformační děla. Připravit impulsní motory."

Na můstku se objevil Perry Rhodan.

„Rhodan všem. Lod' zůstane připravená ke startu. V nouzi přejdeme do lineárního vesmíru. Připravte se na použití kalupu, majore Hefrichu."

„Rozumím, pane."

„Lokalizační hlášení," ozval se další hlas. „Objekt se přizpůsobil našemu kursu. Vzdálenost ještě tři sta čtyřicet tisíc kilometrů. Silné impulsní záření. Protivník vytváří obranné pole. Zdá se, že se tam venku diví, co to tu tak bez pohybu trčí ve vesmíru. Mohli by nás považovat za vrak z lemurských dob."

„Raději v to nedoufejte. Vraký se pohybují určitou neměnnou rychlostí. Navíc záříme jako slunce. Zahajte palbu!"

Major Cero Wiffert zahájil palbu z deseti transformačních děl.

CREST III byla odmrštěna do palebného stínu, díky okamžitému nasazení stabilizačních motorů zachycena pozitronikou a během vteřiny opět připravena střítet.

Dunění výstřelů ještě nedoznělo, když se materializovaly fúzové bomby, vypálené halutským protivníkem, a okamžitě přešly do jaderného procesu.

Na nadsvětelné rychlé energetické lokační obrazovce byly exploze vidět okamžitě. Světlu trvalo téměř vteřinu, než ho vnější pozitronika

zaznamenala. Tato vteřina prodlení ale způsobila, že deset ohnivých koulí se zvětšilo tak, že další optický vjem zprostředkoval obraz s rozpínajícím se obřím sluncem.

Cizí ultrabitevní loď vletěla do tohoto inferna a zmizela v něm. Ani giganti z Halutu, známí svými bleskovými reakcemi, nedokázali uniknout nejnebezpečnější zbrani Terry.

Rhodan se jako přimražený díval na obrazovky.

„Hlášení můstku protivník explodoval.“

Rhodan pomalu vstal. Když se otočil, všiml si Icho Tolota.

Haluťan se tiše díval na obrovskou žhavou kouli.

„je mi to moc líto, Icho,“ řekl Rhodan stísněně.

„Proč? Nic vám nevyčítám. Nezapomínejte, že bojujeme se stíny. Jen se ptám, jak to, že vaši předci halutskou invazi neodrazili.“

„Lemurové neměli transformační děla. Pojd'te, Tolote, promluvíme si.“

Rhodan a obr z Halutu zamířili pryč. Cart Rudo se obrátil na prvního důstojníka, podplukovníka Brenta Huiseho.

„Jestli tohle,“ řekl, a ukázal na obrazovku, „nikdo nelokalizuje, tak spolknou smeták. Hlášení všem: Loď zůstane připravená ke startu. Oběd odpadá. Místo něj bojové přiděly.“

„Budou mít radost,“ zamumlal rudo

vlasý Hun. „Naše jídlo není nic pro zhýčkané lidi. Ale bojové přiděly...“

Huise se odmlčel a pokrčil rameny. Jakoby nic ještě dodal:

„Deset fúzových střel s tisíci gigatunami za jednotku těžko stráví i Haluťan. Jestlipak jsme teď nevyvolali časový paradox?“

Nikdo neodpověděl. Všichni mysleli na relativně malou vzdálenost od Země. Tohle uvolnění energie se dalo zachytit i nedokonalými přístroji.

Poručík Ische Moghu si sundal helmu.

„Starý vsadil všechno na jednu kartu,“ prohlásil. „To stojí nervy. Rád bych věděl, jestli ještě nějaké má.“

„...doprava... doprava... doprava... ještě... doprava...!“ Atlan se vzrušeně ohlédl. Jet letěl nad deltou budoucí Gangy a Brahmapútry. V roce 49 488 před Kristem vypadal asijský kontinent skoro stejně, jako o padesát tisíc let později. Zdálo se, že se ta ohromná masa hmoty úspěšně brání ničivým silám.

„Doprava...!“ řekl Gucky znovu. Jeho hlas byl tichý a nemodulovaný. Byl v hlubokém transu.

„Doprava“ znamenalo pro Atlana na sever. Nedovedl si představit, proč to myšoba táhne k nejmohutnějším horám Země. První vysílání, kterým bylo vyslání jeho jména, zachytil v Mexiku. Tak proč to teď zafungovalo nad Bengálským mořem?

„Doprava...!“ vyzval ho Gucky naléhavě. Začínal být neklidný.

„Tři sta šedesát stupňů, severní kurs,“ řekl Atlan tak klidně, jak dokázal. „Správně?“

„Dobře, dopředu. ne, moc doprava. Doleva, doleva...“

„Tři sta padesát stupňů, Gucky. Správně?“

Gucky naslouchal ještě intenzivněji. Bylo jasné, že něco slyší.

„Pořád se opakuje moje jméno,“ zašeptal Gucky. „Pořád silněji. Hlasitost roste. Slabý vysílač. Moc doprava, odboč doleva. Rychle, ztrácím ho.“

Nakonec byl Gucky spokojený s tři sta padesáti sedmi stupni. Na této letové linii musel být neznámý telepat a vysílat své volání.

Atlana napadala spousta otázek, a nenacházel žádné vysvětlení. Odkud neznámý věděl, že Gucky je mu opět nablízku? nebo ho lokalizoval hned, jak se vnořili do atmosféry? To by ale musel přesně znát Guckyho individuální frekvence. Jak to, že mohl neznámý myšoba tak přesně oslovit? Nebo a to byla poslední, nejméně pravděpodobná možnost, která Atlana napadla, volal tajemný neznámý nepřetržitě, ať už byl Gucky nablízku nebo ne? To by vyžadovalo enormní energetický potenciál.

Atlan spatřil Mont Everest a další hory. Musel se strojem výš, pokud se s nimi nechtěl srazit.

Gucky udal nový kurs. Trochu doleva! Atlan okamžitě zareagoval.

„Hlasitost klesá,“ řekl Gucky, zajíkal se. „Přeletěli jsme to. Obrát’.“

Atlan nevěřil svým uším. Obletěl se strojem širokou levou zatáčku a co nejpomaleji se vracel zpět k jihu. Rychlost jetu činila ještě sedm set kilometrů v hodině. Kdyby byl Atlan ještě pomalejší, strhnul by motor. Nad vrcholem Gaurisankaru začal kroužit. Gucky si byl stále jistější. Arkonidan se nechápavě díval dolů. Gaurisankar byl už v této časové epoše vysoký téměř osm a půl tisíce metrů. Nikdo by nemohl žít v tak řídkém a ledovém vzduchu. Vnější teplota činila minus sedmdesát stupňů Celsia.

Nakonec musel Atlan zapnout antigrav. O něco později byl jet

přímo těsně nad náhorní rovinou. Nebyla moc velká a vypadala stejně, jako v reálném čase.

„Přistát," požadoval Gucky. Byl neuvěřitelně vzrušený. „Přistát. Já já nemohu skočit. Příliš vyčerpaný. Přistát."

Atlan začal se strojem klesat. Letadlo se dotklo zledovatělého sněhu a pak si našlo jistou oporu na pevném ledovci.

Dunění motorů utichlo. Gucky se pomalu probíral z transu. Oči se mu vyjasňovaly.

Nakonec mohl zase normálně hovořit. Venku kvílela sněhová bouře. Teplota byla konstantní mínus sedmdesát stupňů.

„Stále ještě volají. Hrozně nahlas a zřetelně."

Atlan sebou škubnul.

„Oni...?" vykřikl neovladatelně.

„Ano, je jich víc. Spletl jsem se. Mluví o sobě. Budu překládat...!"

Gucky opět zavřel oči a řekl stejným nezvučným hlasem, jako předtím:

„Gucky voláme zvláštního důstojníka Gucka, zvaného Gucky, původní domovský svět Tramp, zvolený domovský svět Terra. Voláme Guckyho. Vyslat paraimpuls „Pomněnka" na individuální frekvenci. Nutné přepojit vysílač k podání zpráv."

Myšob se opět probral. Nervózně vysvětloval:

„mě jméno je desetkrát hlasitější, text je podstatně tišší, proto jsem slyšel jen „Gucky", dokud jsme nebyli nablízku. Atlane tohle není žádný telepat, ale mechanický paravysílač, nastavený přesně na mou mozkovou frekvenci. Kdo ji může znát? Informování

jsou jen specialisté rozvědky. Žádný jiný telepat to volání zachytit nemůže. Dokonce ani Marshall by teď neslyšel jeden jediný impuls. Vysílač je nastavený speciálně na mě. Atlane mám strach."

Admirál se s námahou ovládl. Tisíce myšlenek a úvah mu probíhaly mozkem rychlostí blesku. Uvědomoval si vážnost situace.

„Řekni mi zahajovací impuls, maličký! Jaký je?"

„Zvláštní! Pomněnka. Třese se ve mně každý nerv. Cítím nepopsatelný smutek."

Atlan potlačil vzdech a zatřásl myšobem.

„Maličký, ovládej se. Musíš ten vysílač přinést, dále se transponovat. Vypadá to, jako by tu někdo pro tebe zanechal zprávu."

„Vysílač musel být kdysi mnohem silnější. Teď už zní silně jen mě jméno. V pořádku, dej mi ještě minutu."

Atlan netrpělivě čekal. Stroj zapadával sněhem. Pak začal myšob pracovat. Vyslal telepatický impuls a čekal.

Jen třicet metrů od nich naskočila neuvěřitelně komplikovaná mikroautomatika. Vysílací okruh II byl uzavřen. Myšob sebou okamžitě znovu trhl.

„Nahlas, je to strašně nahlas," zasténal. „Tiše, to jsou opravdové zprávy. Překládám. Pozor..."

Atlan zapnul nahrávací zařízení a spojil se s radiovým zařízením v myšobově přilbě. Nesmělo se ztratit ani jediné slovo. Teď už Atlan nemyslel na nebezpečí, které na ně mohlo číhat. Zapomněl i na obrovskou explozi ve vesmíru. Maličký se nepletl. Něco ho zavolalo. Gucky začal hovořit.

„Major Gerald Snigert, velitel DINA III, volá solární vlajkovou loď CREST III. Volám Prvního administrátora Solárního impéria Perryho Rhodana a admirála USO, Atlana. Jsem se svou lodí v domovské galaxii. Můj rozkaz zní, nalézt CREST III a nahradit jeho použité kalupovy konvertory. Na palubě mého křižníku jsou tři zbrusu nové a pečlivě přezkoušené konvertory, které mohou mí technici zabudovat do CRESTU III. mě rozkazy mi dále prikazují, umožnit Perrymu Rhodanovi návrat do Mlhoviny Andromeda normálními prostředky. Byl jsem poslán časem pomoci časové pasti Vario. Podle podkladů, které mám k dispozici, se nacházím v roce 49 988 před Kristem. Tyto telepatické vysílače, takzvané memovysílače jsou moje poslední možnost, jak se s vámi spojit. Víím, že jste uskutečnili časový skok o pět set let. Další hlášení je možné až po otevření memovysílače. Naleznete tam mikropásku s přesnými údaji o přiletu mě lodi do Mléčné dráhy a o našich opatřeních. Pozor! Memovysílač bude zničen v okamžiku, kdy dojde k násilnému pokusu o otevření. Přístroj se automaticky otevře, vyšlouli zvláštní důstojníci Sboru mutantů, Gucky nebo John Marshall, na svých jedinečných individuálních frekvencích jméno muže, který v roce 1971 řídil přípravy k prvnímu letu na Měsíc s posádkou. Víím, že jméno tohoto muže zná jen velmi málo lidí. Konec hlášení.

Pozor! Dodatek: Tuto telepatickou zprávu mohou zachytit pouze zvláštní důstojníci Gucky a John Marshall. Mí muži rozmístili v galaxii celkem třicet dva memovysílače. Jsou nastaveny speciálně na individuální frekvence uvedených osob. Obdržíte-li tuto zprávu,

zajistíte vysílač. Pokud mě někdy někdo uslyší, chtěl bych se rozloučit srdečným přáním „hodně štěstí“. Konec."

Atlan horečně uvažoval. Z myšlenek ho vytrhl myšob.

„V pořádku, už jsem zase celkem fit. Překlad byl strašný. Mluvil jsem srozumitelně?"

„Dokonce bezchybně. Gucky rád bych ti pomohl vysvobodit vysílač. Nejspíš leží pod metrovou vrstvou sněhu. Můžeš zjistit, kde přesně?"

Gucky to dokázal. Označil přesné místo. Leželo na úpatí příkré skalní stěny. Byla tam jeskyně, ovšem nyní zcela zasněžená. Atlan dlouho neváhal. Přezkoušel svůj skafandr a otevřel dvířka jetu.

„Nech toho," ozval se Gucky a znělo to klidně. „Tenhle malý skok ještě zvládnu. Jeskyně je pro mě dost velká. Vypadá to, že v ní dokonce ani není led. Vysílač nemůže být moc těžký. Počkej tu na mě. Budu připravený asi za tri minuty."

Odmlčel se a Atlan se váhavě posadil zpět do svého křesla. Za chvíli se znovu ozval Gucky, poháněný vnitřním neklidem:

„Uvědomuješ si, že v důsledku našeho časového skoku přišel Snigert o pět set let dříve? Myslím, že Snigert nechal memovysílače umístit na různých planetách v naději, že je o pět set let později najdeme. To je jediné možné řešení. To znamená, že Snigert je už asi čtyři sta padesát let mrtvý. Měl geniální nápad. Atlane neřekl, že s sebou do minulosti pro nás přivezl tři nové konvertory? To by mohla být naše záchrana."

O tři minuty později myšob náhle zmizel. Za dalších pět minut se stejně neočekávaně objevil. V tlapkách svíral stříbřitě se lesknoucí pouzdro s polokulovitými uzávěry. Povrch byl zcela hladký.

„Tahle věc je stará alespoň pět set let. Znáš jméno důstojníka, který tenkrát řídil Perryho let na Měsíc?"

„Jistě. Byl to tříhvězdičkový generál Lesly Pounder, šéf USSpace Force a vojenský velitel Nevada Space Port. je to už dávno. Snigert jednal velice šikovně, když zvolil Pounderovo jméno jako otvírací kód. Kdyby se memovysílač dostal do nepravých rukou, stáli by nálezci před sotva řešitelnou hádankou, nehledě na to, že by ho díky speciální parafrekvenci volání neslyšeli."

Atlan odstartoval a zamířil do vesmíru. Gucky se rozhodl, memovysílač ještě neotvírat. Teď bylo důležitější dostat se na CREST III.

Atlan vnitřně triumfoval. Jejich riskování se vyplatilo. Mrtví hledali CREST III a nakonec ho také našli. Teď už záleželo jen na jediné věci: kde je zásobovací loď DINO III, tedy jestli vůbec ještě existuje.

5.

Major Kinser Wholey zpozorněl, když se ozval interkom. „Tady Rhodan," ozvalo se. „Zákaz radiovysílání je zrušen. Zavolejte Atlana. Ať si pospíší, musíme zmizet. Připravte transportní paprsek."

Atlan zrychloval na největší hodnoty. „Pozor, Gucky," řekl zcela klidně. „Musíš skočit na CREST III."

„Ani mě nenapadne, abych..."

„Vystupovat, řekl jsem. Kdybych se nedostal na CREST III včas, musí být alespoň memovysílač v bezpečí. Řekni Perrymu, že se v nejhorším případě pokusím zamířit ke stanovišti II. Leží v blízkosti systému Vega. Pokud vás tam nenajdu, poletím do sektoru Orionu. Tam je stanoviště III. A teď zmiz. Za chvíli tu bude moc horko."

Gucky zmizel. Jen o čtyři vteřiny později byl Atlanův stroj zachycen transportním paprskem. Admirál zapnul brzdy na plný výkon, nechal se zachytit a přepnul motory na prázdný chod. Stíhačka se blížila k výpusti.

V té chvíli se dala CREST III do pohybu. Stíhačkou to otřásl, ale paprsek vydržel.

Halutské jednotky se mezitím rozdělily na tři útočné skupiny a přiblížily se. Vzdálenost se stále zmenšovala. Při miliónu kilometrů se rozeřvala děla CRESTU III. Atlan si zaklapl helmu a přitiskl si dlaně na uši. tak ležel v pilotní kabině, dokud se tlak nevyrovnal a dokud se ve výpusti neobjevilo několik mužů pod Moghovým vedením.

Když se Atlan poněkud vzpamatoval, zjistil, že CREST III je už v lineárním vesmíru a rychlostí světla uhání ke galaktickému centru.

Atlan vešel na můstek a ohlásil se u Rhodana.

Asi po dvou hodinách se CREST III vrátila do Einsteinova vesmíru. ke galaktickému centru se přiblížila asi o deset tisíc světelných let.

Zdálo se, že se v tomto sektoru nenacházejí žádné halutské jednotky. Atlan čekal, až budou dokončena nezbytná bezpečnostní opatření. Pak se objevil Rhodan, sedl si na okraj lehátka a pozoroval Guckyho.

„Rád bych ti poděkoval, příteli," řekl s hraným klidem. „Riskovali jste všechno."

„Nemluvme o tom," pravil Atlan „Jsme v tomhle sektoru aspoň na pár hodin v bezpečí?"

„Vypadá to tak. Letíme k nejjasnější dvojhvězdě. je to Gamona, v reálném čase tajná základna. Atlane váš objev mi nahání strach. je ti jasné, že pět tisíc mužů je už teď přesvědčeno, že návrat do Andromedy a dobytí tamního časového transmiteru už není žádný problém? Jestli se Snigert dopustil jen jediné chybičky, mohla jeho loď explodovat třeba jen pět minut potom, co namluvil ten pásek."

Atlan stáhl bolestně obličej.

„Moghu se mnou mohl nakládat poněkud jemněji," postěžoval si. „Nu, nechejme toho. Perry Snigert je muž, který vždycky věděl, co má dělat. A já doufám. Otevřeme ten přístroj. Kódový impuls je Pounderovo jméno. Už ti Gucky všechno vyprávěl?"

„Do detailů. Půjdem do fyzikální laboratoře. Nechtěl bych zažít žádná nepřijemná překvapení. Koneckonců ten přístroj je pět set let starý. Zázrak, že vůbec mohl tak dlouho plnit službu."

Uvnitř přístroje se nacházel pouze další pásek s materiálem. Přední vědci a důstojníci CRESTU III už hodinu fascinovaně sledovali obrazovku.

Major Gerald Snigert postupoval metodicky. Jeho zpráva začínala startem DINA III. Byli představeni všichni členové posádky. DINO III byl transportován časovým transmiterem Vario a podle plánu se objevil nad Kahalem. Snigertovi se podařilo dostat loď do bezpečí dříve, než ji mohli ohrozit Lemurové, a zamířil k rudému dvojslunci Redpoint v naději, že tam najde CREST III.

Tím začala tragédie DINA III. Vlajková loď už nebyla na místě.

Dále film ukazoval, co všechno Snigertovi muži podnikli, aby se přece jen ještě dostali ke CRESTU III. Když se dozvěděli o tom, že CREST III se posunula v čase o dalších pět set let, vylétly tři palubní Korvety, aby umístily memovysílače na planetách, které vlajková loď s největší pravděpodobností navštíví.

Nejdůležitějším světem byla Terra. Umístili tam tři přístroje, jeden na Gaurisankaru, druhý na africkém Kilimandžáru, a třetí na Cerro Negru ve východních Kordillerách.

Víc major Snigert učinit nemohl. Zatím se však Rhodan

nedozvěděl to, co chtěl vědět nejvíc ze všeho: Kde je loď ukrytá?

Snigert na to samozřejmě myslel. Byla to nejdůležitější zpráva, kterou mužům z CRESTU III zanechal.

Po technickém popisu lodi se na obrazovce v detailu objevil opět major Snigert.

„Snažil jsem se ze všech sil vylíčit události přehledně v naději, že mě jednoho dne uslyšíte. Pokud je tomu tak, pak je pro posádku CRESTU III důležitá už jen otázka, kde může nalézt mou loď. Bezpečnostní opatření, která jsme podnikli, se zdají být dostatečná. Přesto se ptám sám sebe, jeli rozumné svěřovat tomuto pásku zprávy, které poukazují na stanoviště naší lodi. Proto učiním další opatření a sdělím vám pouze kódové označení. Týká se relativně neznámého slunce, které však s vašimi znalostmi můžete snadno nalézt. Cizinec však bude stát před záhadou, i kdyby se mu podařilo vyslechnout tento záznam. Zvláště admirál

Atlan nebude mít potíže z kódového označení vyčíst, které slunce je míněno a kde je hledat. Jako jediný bližší údaj vám sděluji, že ona hvězda v reálném čase slouží jako energetický zásobník a kosmonautická stanice pro jednu stanici USO. Musím ale počítat i s možností, že se admirál už nenachází na palubě CRESTU III. Sdělují proto kosmonautům z CRESTU III, že kódové označení pro mnou zvolené slunce je obsaženo v tajné zvláštní pozitronice lodi. Vyvolejte ona data a budete vědět, kde najdete DINAI. Zde je nyní číselná kombinace: ECK12128831."

To bylo vše, co chtěl major Snigert říci. Po chvíli se objevil na obrazovce ještě jednou a prohlásil:

„Dej Bůh, ať mě slyšíte. Nemáme už žádnou možnost, jak opustit galaxii. Pokusíme se tedy ukončit naše bytí v klidu a pokoji. Naší nejdůležitější úlohou je zakonzervovat sklady s agregáty, které pro vás mohou být životně důležité, tak, aby přetrvaly pět set let. Vydám se teď do skladiště. Najdete-li DINA III, podívejte se, prosím, na můstek. Uložím tam pro vás další informace a tajná data. Přejeme mužům CRESTU III všechno dobré."

Hlas mrtvého utichl. Film skončil.

Muži ještě několik minut mlčeli.

Zprávy od mrtvých je všechny hluboce dojaly.

Rhodan vstal jako první a přistoupil k nejbližšímu telekomu.

„Hlášení všem: Slyšeli jste Geralda Snigerta. Doufám, že jeho loď stále ještě krouží kolem onoho slunce. Ano co je?“

Otočil se a pohlédl na Atlana, který k němu přistoupil. Arkonidan s nuceným klidem prohlásil:

„Rozluštil jsem kód. ECK12128831 je identické s bezplanetárním, světle zeleným sluncem Profus, kolem něhož v reálném čase obíhá stanice USO téhož jména. Hvězda se nalézá ještě v galaktickém centru, a sice 11417 světelných let od Kahala. Sektor zvolil Snigert skvěle. Není tam provoz. Domnívám se, že DINO III nebyl s velkou pravděpodobností objeven. To jsem vám chtěl říci.“

Atlan ustoupil. Perry si zhluboka vydechl.

„Nemám k tomu co dodat. Za půl hodiny startujeme k přímému lineárnímu letu. To je vše. Děkuji vám.“

Když Perry skončil, vypukla na palubě nejživější a nejvzrušenější diskuse za několik měsíců. Všichni obdivovali Snigerta. On a všichni jeho muži nerezignovali, nýbrž učinili vše pro to, aby se ke CRESTU III dostaly důležité součástky.

6.

Přímo před nimi, ještě miliardu kilometrů vzdálené, zářilo světle zelené slunce.

Zelené slunce Profus patřilo k nebeským tělesům, která ležela uprostřed horké plynové mlhy. To bylo rovněž důvodem, proč se do sektoru létalo jen málo a více méně náhodou.

Redhorse se svými Korvetami zmizel už před několika hodinami. Dostal přísný zákaz používat hypervysílač.

CREST III obletěla desetiprocentní rychlostí světla plynovou mlhovinu, překonala zvláště nebezpečný oblak hmoty lineárním manévrem o délce jedenácti vteřin a pak dál mířila k Profusu. Při nezměněné rychlosti by měli být u cíle asi za deset hodin. Redhorse letěl lineárním letem napřed.

Po DINU III však nebyly žádné stopy. Na palubě vlajkové lodi bylo stále větší ticho. Zdálo se, že se Snigertovy obavy z lokalizace potvrdily.

Pět set let byla dlouhá doba. Na téměř nepatrnou hodnotu se smrškla jen tehdy, překonal-li ji člověk pomocí absolutního nulového pole.

Minula další hodina a Redhorse se stále nehlásil. Nic však ani

nenasvědčovalo střetnutí s nepřítelem. Nejspíš letěl co nejbliže ke slunci a pokoušel se najít DINAIII.

„Redhorse bude hledat příliš blízko slunce," poznamenal najednou Atlan. „Nedovedu si však představit, že by Snigert zvolil zničující oběžnou dráhu. Muž jako on by nikdy nevěřil automaticce bezvýhradně alespoň ne na takovou dobu. Reaktory by musely běžet nepřetržitě. Měli bychom přidat. Myslím..."

Atlana přerušil velitel zaměřovací centrály.

„Jedna Korveta se vrací," vykřikl Notami vzrušeně. Byla to KC4 pod velením nadporučíka Finsche Eysmana.

Jakmile byl ukončen přistávací manévr, už zněl nadporučíkův hlas z reproduktorů. Zdálo se, že je nanejvýš rozrušený.

„...ji našli!" burácelo z reproduktorů. Rhodan sebou trhl a sevřel opěradlo židle.

„Pane, našli jsme DINA!" křičel dál Finsch. „je mnohem dál od slunce, než jsme si mysleli. Žádné ochranné štíty, nic. Nepřistáli jsme. Já...!"

„Tak pojd'te nejdříve na můstek," vykřikl Rhodan neméně rozčileně.

Mladý nadporučík vtrhl na můstek jako velká voda a podal Rhodanovi snímky. Na nich bylo vidět neforemný, téměř ošklivý objekt, který šlo jen při nejlepší vůli označit za vesmírnou loď.

Byl to DINO III.

„Zdá se, že je všechno nedotčeno," pokračoval Eysman bez dechu.

„Tak už se uklidněte, Finschi," napomenul ho Rhodan s úsměvem.

„Kde je váš pověstný klid?"

Nadporučík vzdychl. Mohl by vyprávět ještě hodiny.

O půl hodiny později zaujal CREST III nový kurs a krátkým lineárním manévrem dosáhl Eysmanem popsanou dráhu.

Tam se ke CRESTU III připojily dvě Redhorsovy Korvety.

DINO III byl na druhé straně slunce. Konstatní vzdálenost činila sedmdesát miliónů kilometrů.

Vlajková loď nejprve vypustila čtyřicet Korvet, které ji měly ochránit před nepříjemným překvapením. Teprve pak nechal Rhodan odstartovat SpaceJet. Teleporteři byli už na palubě křižníku. Gucky telepaticky informoval Johna Marshalla, že loď byla přece jen ještě zabezpečena, ale že se mu jištění podařilo odstranit. Byl vyzván, aby

udal platný rok, jméno velitele CRESTU III a své vlastní jméno a hodnost.

Pak ho na palubu následovali Atlan, Icho Tolot, šéf fyziků dr. Holfig a vedoucí inženýr, major Hefrich. Náhle je oslepily paprsky z reflektorů a z reproduktorů v jejich přilbách se ozval hlas:

„Toto je automaticky vyvolané hlášení, namluvené majorem Geraldem Snigertem. Pokud slyšíte můj hlas, byli jste bezpečnostní pozitronikou identifikováni jako oprávnění majitelé křížníku. Zdravím vás ve jménu lidstva. Dokázali jste to. Prosím, vydejte se na můstek. Pozitronika vám bude nápomocná. Vítejte na palubě, Perry Rhodane.“

MLčky pokračovali v cestě. Vedle nich se objevil teleportér Ras Čubaj a mlčky se k nim připojil. Ozval se hlas robota:

„Hovoří hlavní automat. Místnosti budou znovu naplněny dýchatelným vzduchem. Všechny stroje pracují. Drobné škody budou opraveny robotymechaniky. Vítejte na palubě.“

Když se automaticky otevřely dveře na můstek, spatřili v otáčecí židle tělesné pozůstatky jednoho muže. Měl na sobě skafandr, který způsobil, že došlo k mumifikaci těla.

Rhodan přistoupil blíž. Sněhobílé vlasy padaly muži až na ramena. Podle hodnosti a jmenného štítku na levém rameni bylo jasné, že se jedná o majora Solární flotily Geralda Snigerta.

Tento muž udělal vše pro to, aby pomohl mužům z CRESTU III. Dokonce se mu podařilo zemřít jako poslední z posádky. Jeho natažená pravice ukazovala na velký plastický štítek. Byl popsán červeným písmem.

„Vítejte. Nedejte se rušit pohledem na mě. Žili jsme dobře. Pásek s posledními informacemi se nachází ve vzduchotěsném centrálním trezoru, vlevo od průchodu do strojovny. Muži, kteří zemřeli přede mnou, leží ve vakuově uzavřených rakvích. Najdete je v korvetním hangáru I.“

Rhodan četl rozechvělým hlasem. Pak se otočil a vydal se k trezoru. Snigert ho natřel na oranžovo, aby ho nebylo možné přehlédnout.

Atlan odešel z můstku. Chtěl být sám, aby uctil muže, který v tichosti a daleko od domova splnil svůj úkol. To bylo pro Arkonidana hrdinství.

Nalezený pásek obsahoval nejdůležitější scény z historie DINA III.

Snigert svědomitě informoval o osudu každého jednotlivého muže, o příčinách smrti a o životě v samotě. Občas se loď zastavila na nějaké blízké planetě, aby se muži mohli opět nadýchat přirozeného vzduchu a napít čisté pramenité vody. Pak se vrátili na palubu. Z bezpečnostních důvodů si na oněch planetách nepostavili domy a nezaložili zahrady. To byla velká oběť.

Jen jedna věc byla nejasná!

DINO III měl posádku čítající celkem sedmdesát pět mužů. Třicet jeden muž chyběl. Jednalo se převážně o příslušníky technickovědeckého sboru, mezi nimi i o známé capacity.

Teprve na konci pásku podal major Snigert vysvětlení.

Uvedl, že technický šéf expedice, major Gus Barnard, odstartoval po zakonzervování lodi s jednou ze tří Korvet, aby se pokusil dilatačním letem těsně pod světelnou hranicí bez zvláštních příznaků stárnutí překonat pětisetletou čekací dobu.

Barnard tuto Korvetu nazval podle první pozemské dálkové vesmírné lodi GOOD HOPE, Dobrá naděje.

Velitelem na GOOD HOPE byl bývalý první důstojník DINA III, nadporučík Rog Fanther. Mělo se letět ke zhruba dvě stě padesát světelných let vzdálenému slunci přibližující se rychlostí světla. Po dosažení cíle se plánoval otočný manévr a poté návrat k DINOVI III.

Snigert let po skončení konzervačních prací povolil. Dilatační let byl vypočítán tak, že GOOD HOPE měla být v době nejbližšího možného příletu CRESTU III už šest týdnů zpátky na křižníku.

Vědci z CRESTU III přezkoumali udaná data. Zjistili, že přesně sedí jen s rozdílem, že GOOD HOPE tady nebyla.

Presto vyslal Rhodan deset Korvet. Jejich velitelé se měli pokusit GOOD HOPE nalézt a přiblížit se k ní.

O dva dny později se stále nic nestalo. Icho Tolot vypočítal pravděpodobnost nehody na dvacet ku jedné v neprospěch posádky. Rhodan se vzdal naděje. Uspořádal smuteční slavnost za mrtvé a svěřil jejich mrtvá těla nekonečnému prostoru.

Pak začaly restaurační práce. Již o pět dní později se uskutečnila první zkouška strojů.

Agregáty byly dopraveny na palubu CRESTU III, kde se o ně staral Hefrichův tým. Nebylo třeba udělat nic víc, než vyjmout z trupu vlajkové lodi vyhořelé konvertory a nahradit je novými agregáty s celkovým dosahem 1,2 miliónu světelných let.

Zatím to však nebylo možné. Oba ještě nevypotřebované rezervní konvertory CRESTU III musely být využity na plnou kapacitu, než se mohlo přistoupit k výměně. i

Trvalo asi dva týdny standardního času, než byla strojová zařízení na DINOVI III a na CRESTU III prozkoumána a přezkoušena do nejmenšího detailu. Moment společného startu se blížil.

Po GOOD HOPE nebyla nalezena

sebemenší stopa. Korvety byly zavolány zpět na palubu mateřské lodi. Loď a její posádka byly považovány za nezvěstné.

1. září roku 2404 normálního času bylo určeno za den D.

Podplukovník Brent Huise byl určen kapitánem DINA III. Po boku mu stálo padesát mužů z technické a astronautické posádky CRESTU III. Vedoucím inženýrem se stal nadporučík Marco Finaldi, Pozemšťan, který na vlajkové lodi sloužil jako druhý inženýr.

CREST III byla znovu plně vybavena. Posádka si dokonce obstarala i čerstvou vodu z nedaleké planety, podobné Zemi.

Konvoj odstartoval podle plánu. Už nebylo možné ještě déle čekat na GOOD HOPE.

7.

Cesta zemí nikoho mezi galaxiemi byla nanejvýš riskantním podnikem.

Pro muže z CRESTU III a z DINA III však platila jiná měřítka. Existoval jen jeden cíl, jehož muselo být dosaženo za všech okolností a za všech rizik, a sice 1,45 miliónu světelných let vzdálená Andromeda.

Předpokládaná doba letu činila podle palubního standardu a bez relativistických dilatačních jevů 148,8 hodiny neboli cca 6 a čtvrt dne.

To byla teoretická ideální hodnota, ovšem ideálních hodnot se v praxi nikdy nedosahuje. Navíc si Rhodan nemohl dovolit vystavit stroje plné zátěži. Kdyby DINOIII utrpěl v lineárním vesmíru poškození a musel proto přerušit manévr, byl by pro CREST III, pokračující v cestě, navždy ztracen. A v opačném případě tomu bylo stejně.

Proto byly naplánovány intervalové skoky po třiceti tisících světelných letech. K překonání takového úseku potřebovaly lodě skutečný časový úsek o rozsahu 4,96 hodiny. To bylo víc než o hodinu méně, než konstruktéři zaručovali pro případ nouze.

Kdyby si Rhodan mohl dovolit po ukončení příslušného

intervalového manévru okamžitě odstartovat k dalšímu etapovému letu, netrvalo by to oběma lodím skutečně o mnoho déle než 6 a čtvrt dne, aby dosáhly bodu X ve vzdálenosti devět set tisíc světelných let.

To riziko ovšem Rhodan na sebe vzít nemohl! Žádný zodpovědný velitel by se nepustil do takového technického šílenství, dokonce ani v reálném čase a v blízkosti dobře vybavených základen flotily, které by mu v nouzi přišly na pomoc.

Velitel, který chtěl proletět prázdným prostorem mezi galaxiemi, musel být ještě opatrnější.

V praxi to znamenalo, že stroje musely být po každé etapě důkladně zkontrolovány. A to stálo čas.

Nejdelší let, jaký kdy Pozemšťané podnikli, aniž by použili sluneční transmitter, začal 1. září 2404 reálného času.

Pokud by všechno probíhalo tak, jako při první etapě, musela by CREST III dosáhnout bodu X asi za dvacet pět dní.

Mléčná dráha byla nyní vzdálená asi čtyři sta padesát tisíc světelných let. Obě lodě byly hluboko v prázdném prostoru, který si toto označení plně zaslouhoval.

Mateřská galaxie se už dala přehlédnout v plné kráse. Zářila v černi nekonečna. Po každé etapě byla trochu menší, zato světelná skvrna vzdálené mlhoviny Andromeda vždy o trochu narostla.

Obě pozemské lodě přešly patnáctkrát do lineárního letu, patnáctkrát pak následoval kolotoč kontroly strojů a napjaté nervy pěti tisíc mužů.

Optimisté už tvrdili, že se to trochu přehání. Stroje ve skutečnosti pracovaly tak bezvadně, jak to bylo obvyklé. CREST III už vystřelila konvertor I. Trvalo to jen tři čtvrtě hodiny. Vlajková loď teď tedy letěla jen s druhým agregátem, který už se rovněž blížil své výkonnostní hranici.

DINOIII letěl rovněž s druhým konvertorem, jehož kapacita byla vyčerpána na padesát procent.

Skutečně se nezdálo, že by bylo třeba dělat si starosti.

Jen málo mužů na palubě obou lodí si uvědomovalo, co bylo vlastně ve hře! Nešlo jen o funkční přesnost strojů, ale i o problém, udržet obě jednotky ve stejném kursu.

O těchto problémech věděli jen kosmonauti a vedoucí inženýři.

Ani Rhodan nemyslel na to, vysvětlit stále optimističtější posádce, jak snadno by mohli ztratit DINAI.

Šestnáctý manévř měl začít za patnáct minut. Na můstek vstoupil Atlan. Posadil se vedle Rhodana a hodil na stůl fólie s diagramy.

„Dělám si pořád víc nepřátel,“ řekl Arkonidan. „Hefrich už vidí rudě, sotva se ukáží ve dveřích.“

„Jak to vypadá?“ zeptal se Rhodan nervózně.

„Skvěle. Hefrich může oba hyperspínací obvody použít ještě jednou. Měli

bychom si domluvit časové údaje s DINEM III.“

„Už se stalo. Hujse je výtečný kosmonaut. Vstoupíme do lineárního vesmíru ve stejné desetině milisekundy. Rozestup by tentokrát neměl být větší než dvě stě miliónů kilometrů, lepší už to asi nebude.“

„ne na vzdálenost třiceti tisíc světelných let,“ souhlasil Atlan.

„Stejně je to obdivuhodné.“

Rhodan třikrát poklepal na pult a řekl:

„Co nejdříve sem nechám zabudovat dřevěnou desku. Co se děje, Carte?“

Epsalan právě přišel z centrály radistů. Byl napjatý.

„Zdá se, že je vše v pořádku,“ prohlásil plukovník Cart Rudo.

„Brent Huise své věci rozumí. Finaldi není jako hlavní inženýr špatný. Přesto budu šťastný až tehdy, až za sebou nebudu muset táhnout to lodní monstrum. Ještě dalších patnáct etap, ať to vezme čert. Co to tam vzadu děláte, Henriky?“

Epsalan zamířil k jednomu z programátorů a prohlédl si jeho práci.

Perry Rhodan se poněkud zmučeně usmál.

„Vidíš, velký imperátore, i prvotřídní muži mají své hranice! Když jen pomyslím na to, že by při příštím letu mohl někdo selhat, zrychluje se mi puls. Jsme hluboko v prázdném prostoru. Nejbližší slunce leží v okrajové oblasti Mléčné dráhy, čtyři sta padesát tisíc světelných let daleko. Jestli DINO III při příštím lineárním manévru selže, nebo jestli se stane něco nám, museli bychom mít nestydaté štěstí, abychom se hypervysláním znovu našli.“

„Uklidni se, příteli.“

„To se snadno řekne. Snažím se o to. Víc udělat nemůžu.“

„Měl by ses zařídit podle mě rady a nahradit pro všechny případy vystřelený konvertor novým přístrojem. Už teď! ne teprve po dosažení

bodu X."

„K čemu? Tak se do Andromedy stejně nedostaneme. Kromě toho vidím psychologické momenty. Jestli teď přistaneme na Dinosaurovi a začneme s montáží, budou muži nervózní. Jen se podívej na naše nejzodpovědnější! Zblázní se, jestli přerušíme skoky. Z tvého návrhu nic nebude, Atlane. Není v tom zlá vůle."

„Já vím," přikývl admirál. Byl velmi vážný. „Doufejme, že se i nadále bude všechno dařit."

„Musíme také jít a spát. Technici pracují na dvě směny. Rychleji v žádném případě nepoletím. Máme čas spoustu času."

„Omyl," opravil ho Arkonidan. „Kdybychom byli roboti, nehrál by čas

žádnou roli. Mluvil jsi o psychologickém faktoru. Nezahazuj svou vlastní teorii, začneš-li náhle tvrdit, že máme hodně času. Přichází impuls."

Rhodan si přejel rukou po zpoceném čele. Kontrolní program běžel s pozitronickou přesností. DINO III se přiblížil ke CRESTU III až na tři tisíce metrů, přizpůsobil přesně svůj let a dosáhl tím, že vzdálenost mezi oběma loděmi byla při startu šestnácté lineární etapy tak malá, jak jen to bylo možné.

Šestnáctá etapa právě začala.

8.

„25. září roku 2404 reálného času. Dokázali jsme to! Dokázali jsme to přes temné prognózy, které přišly ze strany techniků a kosmonautů po dvacáté osmé etapě. Konvertory pracovaly i nadále bezchybně, zato však došlo k těžké chybě na hlavní pozitronice DINA III. S tím nikdo nepočítal.

Byli jsme donuceni realizovat oba poslední intervaly cesty s podstatně menším rezervním mozkiem křižníku. Přes všechna očekávání se podařilo dosáhnout bodu X.

Starý, dobrý DINO III dosloužil. Vznáší se nehybně ve vesmíru a my jsme před dvěma hodinami přistáli na jeho obrovské platformě, abychom převzali tři nové kompenzační konvertory.

Perry Rhodan nařídil dvanáctihodinovou přestávku na spánek a odpočinek. Tento rozkaz, míněný ovšem spíš jako doporučení, však uposlechl jen málo mužů. Ctižádost se mezi posádkou CRESTU III stala téměř nemocí, každý chtěl nasadit všechny síly, aby vlajkovou loď, neschopnou lineárního letu, přeměnil opět na precizně reagující

nástroj.

Všechna nervozita nás přešla. Jsme zase veselí a optimističtí. Mlhovina Andromeda je už jen pět set padesát tisíc světelných let vzdálená. Tuto vzdálenost snadno překonáme. Okamžik, kdy bude třeba myslet na dobytí planety Vario a na návrat do reálného času, se blíží."

Atlan odložil mikrofon a vypnul záznamník. Záznam do palubního deníku byl hotov.

Admirál pohlédl na hodinky. Bylo 13:31 palubního času. Na obou obrazovkách v kabině zářila světla, vypadající jako plochý disk, zavěšený v prostoru.

Byla to Andromeda. Domovská galaxie teď vypadala už jen jako nepatrná skvrna mezi milióny jiných skvrn. Každá z nich byla galaxie s bezpočtem hvězd.

Všude po lodi zněly hlasy. Pracovní roboti nejrůznějších konstrukcí rejdlili sem a tam, výtahy fungovaly, všude bylo plné osvětlení. Telekom byl zapnutý na trvalý příjem a tak byly povely a ostatní hlášení slyšet po celé lodi.

Když Atlan vstoupil do malého antigravového výtahu, otřáslo lodí mohutné zaburácení. Arkonidan se rychle vydal do strojovny.

Jen tam dorazil, zastoupil mu cestu muž celý umazaný od oleje a s širokým úsměvem na tváři. Atlan se musel pořádně podívat, aby v tom individuu bez označení hodnosti poznal Prvního administrátora Solárního impéria.

Atlan se zhluboka nadechl.

„vy jste se teď už úplně zbláznili, co? Jistě, páni divoši se svou typicky pozemskou lehkomyšlností nemohou čekat, až budou provedeny exaktně všechny přípravy k výměně!"

„Co tady znamená exaktně?" Rhodan úsměv byl ještě širší.

„Nechal jsem vystřelit konvertor II, ještě než jsme přistáli na platformě. Toho sis asi nevšiml, co?"

Atlan se ještě jednou zhluboka nadechl. Opravdu si toho nevšiml.

„Někdo tu spal!" křičel na muže Cart Rudo. „Něco takového!

Nikdy by mě nenapadlo, po skončení nebezpečného dobrodružství prostě zavřít oči a spokojeně čekat na pokračování."

„To by u vás ani nebylo možné, Rudo. Lidé, co mají oči jako halogenové žárovky, by se měli spánku rovnou vzdát."

Asi dvě sté mužů se dalo do smíchu. Epsalan nasál plné plíce

vzduchu, aby mohl dát ještě ostřejší odpověď, ale už se k tomu nedostal.

Nadšení se proměnilo ve strnulost. Pět tisíc těl ztuhlo. Na obličejích se objevilo napětí. Ruce sevřely nástroje, až kotníky zbělely.

Vytí sirény se nedalo přeslechnout. Znamenalo to první poplachový stupeň.

„Copak se službu konající důstojník zbláznil?“ reagoval Rhodan. Jeho oči se nevěřícně rozšířily.

Atlan už běžel k palubní výpusti CRESTU III. Arkonidan se nikdy dlouho neptal co a proč. Než skočil do antigravové šachty, zazněl už hlas druhého důstojníka, majora Jurije Seděnka.

„Poplach. Energetická a hmotná lokalizace v zeleném sektoru devadesát dva stupňů, vertikální převýšení jedenáct stupňů k rovině lodi. Poplach, všichni muži na svá místa. Opusťte dopravní loď, na místě zůstane jen nouzová posádka. Odsajte na DINOVI III dýchatelný vzduch co nejrychleji znovu do tlakových zásobníků. Energie na minimum. Kapitán CRESTU III prosím na můstek. Opakuji...!“

Rhodan se jako šílený rozběhl k výpusti a skočil do výtahu. Muži ho následovali. Nikdo se na nic neptal. Všichni prostě reagovali, i když si nikdo nedokázal představit, jak mohl Seděnko v prázdném prostoru, pět set padesát tisíc světelných let od Andromedy, zjistit hmotu a energii.

Když se Rhodan dostal na můstek, byli tam už Cart Rudo a Atlan. Objevili se i Gucky a dva další teleportéři. Z jednoho telekomu se materializovali vlnoví sprintéři Rakal a Tronar Woolverové.

Rhodan si vyžádal všechna dostupná data. Major Enrico Notami je měl okamžitě k dispozici. Ukázalo se, že jde o neskutečné množství energie. Vzdálenost činila čtyři sta třicet osm světelných let.

Rhodan byl málokdy tak bezradný jako v těchto minutách. I Atlan horečně přemýšlel, kde se ta energie mohla vzít.

„Z toho by se jeden zbláznil,“ řekl Rhodan prudce. „Podívej se na to! V absolutní nicotě začne najednou něco zářit. Kdyby se jednalo jen o pětidimenzionální lokalizaci energie, snad by ještě bylo možné najít řešení. Kde se ale vzala ta hmota?“

Atlan neodpověděl. Aniž by se Rhodana zeptal, uchopil mikrofon a

vzrušeně udělil pokyny:

„Notami, okamžitě vypněte lokátor hmoty! Rychle! Byli jsme cizími impulsy nějak zaměřeni?“

Na obrazovce se objevil Notami se zmateným výrazem ve tváři. Pak pochopil, co má Arkonidan na mysli. Bylo slyšet, jak řve. Mocné hyperlokátory CRESTU III byly vypnuty. Zaměření hmoty ihned zmizelo. Zůstaly jen nepatrné, sotva znatelné stopy cizího energetického záření.

„ty přece si nemyslíš, že by někdo poslouchal ozvěny našich impulsů a...!“

Rhodan se sám přerušil. Nevěřicně zíral na Atlana. Pak se rozhlédl po kolemstojících důstojnících.

„Prosím o klid, pánové. Zdá se, že náš arkonský přítel má zase jednu pravdu. Vezměme tedy v rozporu se všemi přírodními zákony v úvahu možnost, že ve vzdálenosti čtyři sta osmdesát tři světelných let od nás je někdo nebo něco, co by nám mohlo být nebezpečné. Nepravděpodobností faktor se blíží nekonečnu, vezmemeli v úvahu, kde jsme. Se vši pravděpodobností bychom měli takový objekt minout. Ale ne, my se musíme v našem náhodně vybraném bodě X setkat

a touto neznámou věcí. Plukovníku Rudo Vyhlaste bojový poplach.“

Sirény znovu zavylly. Pět tisíc Pozemšťanů, kteří před půl hodinou ještě jásali, pospíchalo na svá místa. Otázka, kdo nebo co by se mohlo skrývat v prázdném prostoru, zaměstnávala všechny.

Vynořily se tisíce teorií. I Atlan a Rhodan vymýšleli hypotézy, než se na můstku objevil halutský obr Icho Tolot.

„Vaše diskuse jsou neplodné. Leťte tam a přesvědčete se. Podle mých výpočtů se musí jednat o těleso s hmotou zhruba pětistíkrát větší, než má CREST III. To nemůže být vesmírná loď.“

„A co takhle flotila pěti tisíc lodí?“ zeptal se zamračeně Rhodan. „Tolote, nedovádějte mě k šílenství. Odkud by se vzaly?“

„To je, pane, otázka sama pro sebe. My jsme přece také zde, že?“

„To máte tedy zatraceně pravdu,“ zamručel Cart Rudo. „Pane, nechte mě zaletět k tomu objektu v Moskytovi. Já...!“

„vy zůstanete na palubě své lodi,“ odmítl ho Rhodan ostře. „ne, Atlane, nemusíš vstávat. Tentokrát nebudeš riskovat život. Pozor, zaměřovací centráló, slyšíte mě?“

„Ano, pane," ozval se Notami.

„Jak dlouho jste vysílal hyperrychlé metaimpusly?"

Notami polkl. Pochopil, kam Rhodan míří.

„Pane, jestli tam venku někdo čekal, tak jsem nechal přístroje pracovat příliš dlouho. Asi patnáct minut."

„Jste osel."

„Jak myslíte, pane. Musím ale poznamenat, že jsem prostor neustále prohledával, dokonce i během třiceti inspekčních etap. Když jsme dosáhli bodu X, zastavili a přistáli na DINOVIII, běželo zaměřování dál na plné obrátky. Promiňte, pane, ale tak zněl váš rozkaz až do výslovného odvolání."

Rhodan zakašlal a nejistě se podíval na usmívajícího se Arkonidana.

„Beru toho osla zpátky, Notami, a rád bych se vám omluvil."

„S tím nemohl nikdo počítat," ozval se Melbar Kasom. „Koho by to napadlo, že v prázdném prostoru bude někdo odposlouchávat naše impulsy! Pane, nechte mě letět s Moskytem. Vezmu s sebou Guckyho. Mohl by se na tu věc podívat zblízka a zase se vrátit. K čemu bychom ho jinak měli na palubě, toho malého pana Důležitého?"

„Zpřerážím ti kosti!" zapištěl myšob vztekle. „To vezmeš okamžitě zpátky, ale okamžitě!"

Kasom mávl rukou.

„Tohle bylo uznání, copak bych tě jinak chtěl s sebou? S Melbarem Kasomem létají jen prvotřídní muži, jasné?"

Gucky se okamžitě uklidnil.

„Hodně svalů, málo mozku. Velkoryse tvou drzost přehlédnu. Takže Perry, co bude? Jsem ochotný se do toho pustit."

Rhodanovo rozhodnutí dopadlo jinak.

„Musím odmítnout. Váš jet by mohl být lokalizován, i když je malý a rychlý. Otevřeně řečeno pořád doufám, že máme co dělat s vzácným přírodním úkazem."

„Tak to mě můžeš klidně pustit," poznamenal Gucky. „Přírodní úkazy nekoušou."

„Zamítnuto. Nejdřív chci vědět, oč tam jde. Rakale a Tronare pokusili byste se o to vy? Vyslal bych vám jako transportní médium krátkodobý lokalizační paprsek a po určitém čase vás stejným způsobem dostanu zpět do lodi."

Dvojčata na sebe pohlédla.

„Souhlasíme, pane," opáčil major Rakal Woolver. „Stačí nám deset vteřin."

„Nevíte, co vás čeká," varoval je Atlan. „Myslete na to."

„Známe nebezpečí, pane. Riskneme to."

„Pak si s sebou vezměte dobrou výbavu. Především dobré deflektorové projektory a absorbéry vlastního záření. Musíte být okamžitě po přiletu neviditelní."

„Přiletu kam?" zeptal se Rhodan neklidně. „Přátelé, nerad vás nechávám jít..."

Dvojčata zmizela s tichým úsměvem. Když se bratři znovu objevili, měli na sobě speciální výstroj USO. Zavřeli si tlakové helmy, regulovali přísuv vzduchu a klimatizaci a vydali se do zaměřovací centrály.

Všechno bylo v nejlepším pořádku. Bylo domluveno, že přesně za hodinu vyšle CREST III třicetivteřinový paprsek. Woolverové zapnuli před startem své energetické agregáty. Až se rematerializují v cíli, musí být okamžitě neviditelní.

Přesně v 15:00 palubního času bratři zmizeli.

Bylo Rakalovým štěstím, že se zároveň s materializací okamžitě vytvořil jeho ochranný deflektorový štít. Jinak by jen bezmocně a ještě trochu omámen materializačním skokem stál před monstrózní bytostí, která jen tři metry od něj obsluhovala dálkové řízení vznášející se nákladní platformy.

Rakal zahlédl bytost, vysokou asi dva a čtvrt metru a širokou asi jeden a půl metru jen na okamžik, než ho přitažlivost strhla k zemi.

Jeho ukazatel gravitace naměřil 2,9 g. Rakal lapal po dechu. S námahou se mu podařilo nastavit neutralizátor přitažlivosti tak, že udržoval přitažlivost přesně 1 g a zbylých 1,9 g absorboval.

Náhle se Rakal mohl opět pohybovat. Neznámý o jeho objevení se nevěděl. Když si ho Rakal znovu pořádně prohlédl, byl šokovaný.

Bytost měla na sobě skafandr s velkou helmou ve tvaru pŕlměsíce, táhnoucí se od jednoho ramene ke druhému.

Pod helmou šlo rozpoznat nelidskou, rovněž pŕlměsícovitou hlavu se čtyřma očima. Dlouhé, ohebné paže a silné nohy vyvrátily poslední pochybnosti.

„Maahkové...!“ vydechl Rakal.

Nevěřicně zíral na giganta před sebou. Další Maahkové, které každý pozemský kosmonaut z reálného času znal až příliš dobře, se objevili ve výťahu.

Rakal vstal, zkontroloval deflektorový štít a přešel k přístroji naproti. Zjistil, že je na povrchu obrovské platformy, vznášející se zřejmě nehybně ve vesmíru. Plocha byla tak velká, že ji Rakal nedokázal přehlédnout. Osvěťlovaly ji mohutné reflektory.

Když se otočil, aby pátral po Tronarovi, zahlédl v bezprostřední blízkosti čtyři ostře ohraničené světelné body a věděl, že je v tomto sektoru celkem pět gigantických stanic, jejichž funkce a účel byly dosti jednoznačné.

Takovéto platformy se používaly jako kosmické kosmodromy, překladiště zboží nebo velkokapacitní skladiště. DINO III nebyl v principu ničím jiným. Také kosmičtí inženýři stavěli velice podobné platformy. Rakal odhadoval průměr vesmírné stanice na nejméně třicet a tloušťku na pět kilometrů.

Rakal zapnul mikrofon, aby se pokusil zachytit nějakou konverzaci. Ovládal kraahmak bezchybně. Nenašel však maahkskou frekvenci.

Maahkové nebyli neobvyklí v reálném čase! Tam byli pevným pojmem a podstatným faktorem v pozemské strategii.

Rakal ale příliš dobře věděl, že se nalézá v roce 49 488 před Kristem. Nikdo dosud netušil, že Maahkové existovali již v tak hluboké minulosti.

Vlnový sprintér se pokusil navázat kontakt se svým bratrem. Podařilo se mu to, ale zachytil proud impulsů, vyjadřující neklid a obavy. Vyslal krátký signál a čekal.

Tronar se rematerializoval na povrchu obrovské válcovité lodi. Byla dlouhá asi dva tisíce pět set metrů a v průměru měla pět set metrů. Když Tronar překonal překvapení, poznal, že tento vesmírný obr přesně odpovídá modelům, které znal z reálného času.

Rýsovaly se příšerné důsledky. V té době Tronar zachytil signál svého bratra. Za dvacet minut na to se Tronar rematerializoval z Rakalovy náramkové vysílačky. Ukryli se na okraji platformy.

„Strašné,“ uslyšel Tronar hlas svého bratra. „Pět obrovských stanic, zřejmě kosmodromů uprostřed interkosmického prostoru. Jen na téhle jsem napočítal dvacet dva giganty třídy dva a půl tisíce metrů. A víš,

proč tu přistávají?"

„Výměna konvertorů!" opáčil Tronar vzrušeně. „Pozoroval jsem to. Dělalí přesně to, co my. Teď je jen otázkou, kam mají namířeno: do Andromedy nebo do naší galaxie?"

„Do Mléčné dráhy," tvrdil Rakal. „Tam byli Maahkové před deseti tisíci lety poraženi Arkonidany. Tyhle stanice svědčí o tom, že dávno před námi překonali propast mezi galaxiemi normálními nadsvětelnými motory. Museli na tom pracovat stovky let. teď je invaze v plném proudu. Tronare Maahkové přišli původně z Mlhoviny Andromeda. Tam je jejich domov. Tušíš, proč prchají?"

Tronar přikývl.

„je mi to jasné," pokračoval Rakal. „Paralely jsou příliš jednoznačné. Lemurové uprchli před Haluťany pomocí slunečních transmitteru do Andromedy. Tam narazili na mocný a technicky vysoce vyvinutý národ Maahků. První ničivá ofenzíva Maahků proti lidstvu musela propuknout krátce po úspěšném útěku Lemurů. Díky našemu časovému skoku od toho uplynulo asi pět set let. Maahkové se tvrdě bránili, ale nyní stojí před zánikem. Včas poznali svou porážku a v průběhu nejméně čtyř set let vystavěli v prázdném prostoru řetěz obrovských vesmírných stanic. Dělalí rovněž etapové lety, protože nemohou používat lemurské transmiery. Za několik málo desetiletí reálného času přijdou do naší galaxie a tam osídlí vodíkovomethanovoamoniakové planety. Musí se tak stát, aniž si toho Haluťané všimnou. Později, když budou Maahkové znovu silní, narazí jako mocný národ na Arkonidany a budou znovu poraženi. Použijí k útěku sluneční transmitter a již existující Mistři ostrovů je usídlí v trpasličí mlhovině Andro-Alfa a o deset tisíc let později, tedy v našem reálném čase, znovu udeří. Kruh se uzavírá. Jsou znovu tam, kde začali jejich

otcové. Bratře zažíváme kosmické události neuvěřitelného významu."

Bratři se odmlčeli. O několik okamžiků později ucítili hyperimpulsy z CRESTU III a rematerializovali se na můstku.

Rhodan, Atlan a přední vědci CRESTU III je již očekávali. Tronar dal bratrovi znamení. Rakal se posadil, sundal si helmu a vyčerpaně řekl:

„Maahkové, pane! Pět obrovských stanic. Nedokázali jsme zjistit, jestli zachytili naše impulsy nebo ne. Naléhavě bych však radil, aby

byla CREST III co nejrychleji připravena k doletu. Jestli nás Maahkové objeví, jsme vyřízeni. Musí nás považovat za Lemury. Prosím, poslechněte si mou teorii...!"

9.

Icho Tolot propočítal Rakalovy domněnky a označil je za skutečnost. Maahkové pocházeli původně z Andromedy, kde je porazili Lemurové. Flotila asi šedesáti lodí, které Woolverové pozorovali, zřejmě přepravovala uprchlíky do Mléčné dráhy.

Před osmi hodinami naskočily na CRESTU III a na DINOVII III stroje. Rhodan se neustále zabýval otázkou, jak dokonalé byly zaměřovače Maahků v roce 49 488 před Kristem a jestli objevily CREST III.

K montáži nového konvertoru bylo normálně zapotřebí tří hodin. S nasazením všech sil se podařilo, dostat do strojoven v osmi hodinách všechny tři agregáty, ale tím ještě zdaleka nebylo všechno hotovo.

Patnáct minut po převzetí posledního agregátu přišla na palubu nouzová posádka DINA III. Podplukovník Brent Huise se ohlásil v centrále.

„Manévr ukončen, pane. Všichni muži opět na palubě. DINO III je připraven k atomárnímu odpálení."

„V pořádku, Huise. Děkuji vám. Vedl jste si mistrovsky. Zaujměte prosím znovu své místo jako první důstojník. Plukovníku Rudo, připravte se k manévru. Zvedneme CREST III. Opatrně se oddalte od DINA III. Kdyby nás měli ještě objevit, chci mít volnost pohybu."

Atlan souhlasně přikývl. Pak přistoupil k telekomu a spojil se strojovnou.

„Hefrichu, slyšíte mě?"

Šéfinženýr se zatvářil dotčeně.

„Neměl byste mě pořád rušit, pane" odsekl. „Nejsme čarodějové."

„Vím. Poslouchejte, mám pocit, že Maahkové už na sebe nedají dlouho čekat. Rád bych vám proto poradil, abyste své lidi neztrhal. Úplně nám stačí, když budeme mít připravený je

den konvertor. S kterým přístrojem jste nejdál?"

„Nemalujte čerta na zeď! Co tomu říká šéf?"

„Souhlasím," zvolal Rhodan. „Zastavte práce na dvou konvertorech a starejte se jen o stroj, který může být hotový nejdřív."

„Uděláme, co bude v našich silách, pane. Ozvu se."

„Nedělej ho nervóznější, než je," napomenul Rhodan Atlana.

„Příliš kuchařů přesolí polévku. Rudo, jak daleko jste vy?“

Kapitán pokývl a stiskl tlačítko nouzové řídicí automatiky. Motory CRESTU III na vteřinu zaburácely. Obr sebou trhl a pak se volným pádel snašel pryč od nákladní lodi.

Přesně za jedenáct minut došlo k tomu, co Atlan očekával. Všemi místnostmi se náhle rozlehl Notamiho hlas.

„Lokalizace v zeleném sektoru. Tři velké lodě se blíží z lineárního vesmíru. Vysoká rychlost, jen dvacet procent pod rychlostí světla.“

„Poslední šance!“ zdůraznil Rhodan. „Tyhle ještě vyřídíme. Pak se ale objeví třicet těžkých jednotek, nebo taky padesát. Majore Wifferte, máte neomezené povolení k palbě. Udělejte, co považujete za správné.“

„Všechny zbraně, pane?“

„Všechny zbraně! Stejně budeme lokalizováni.“

„Rozumím, pane.“

Na každou z maahkských lodí se namířilo deset těžkých transformačních děl. Jen o třicet vteřin později byla CREST III definitivně lokalizována.

Dole pracovalo sedm set techniků na instalaci konvertoru.

CRESTEM III otřáslo nepředstavitelné zadunění. První salva opustila transformační děla. Wiffert používal tisícigigatunové nálože.

Salvy dvě a tři následovaly v intervalech půl vteřiny. Levá maahkská loď explodovala už v orkánu první salvy. Za několik okamžiků zbyly po třech černých válcových lodích už jen tři modrobílá slunce. Rozpínala se, navzájem splynula a vytvořila řetěz z ohně, světla a energie.

CREST III se dala do pohybu. Rhodan se rozhodně nechtěl nechat překvapit dalšími jednotkami.

„Mnoho psů zajícova smrt,“ prorokoval. „Hefrichu, jak jste daleko?“

„Ještě tak pět minut.“

Trvalo to však devět minut, než mohla být provedena konečná kontrola. Za další minutu se z lineárního vesmíru vynořilo asi padesát maahkských lodí. Methanové reagovali neuvěřitelně rychle.

CREST III unikla do lineárního ves

míru v okamžiku, když lodě vypálily. Daleko za ultrabitevní lodí zanikl v atomové explozi DINO III.

Poslední etapy do Andromedy začaly tímto útekem před neskutečným protivníkem. Rhodan netušil, že zničením prvních tří maahkských lodí zabil vědeckou elitu maahkských uprchlíků. To vedlo v konečném důsledku ke zdivočení těch Methanů, kteří se nakonec přece jen dostali do Mléčné dráhy a osídlili tam osamělou okrajovou planetu Jupiterova typu.

Bez odborných sil brzy ztratili znalosti svých předků. Trvalo jim třicet tisíc let, než znovu dosáhli technického stavu svých otců. Pak narazili na Arkonidany, pocházející z Lemurů, a museli znovu prchat.

Poslední etapa byla u konce. Na obrazovkách CRESTU III zářila vnější slunce Mlhoviny Andromeda. Pět tisíc mužů stálo mlčky na svých místech a dívali se plni naděje na moře hvězd.

„Stále ještě jsme přišli o více než padesát tisíc let příliš brzy," vysvětloval Rhodan, snažící se o věčnost.

„Co nás čeká, víte. Časová past Vario je jediné technické zařízení, které nás může dopravit zpět do reálného času. Jak toho však dosáhneme, je jiná otázka. Uvědomte si, že narazíme na nejzatvrzelejší odpor Mistrů ostrovů. Doufám, že jim náš let přes propast mezi galaxiemi zůstal utajen. Dokud si myslí, že jsme ještě v Mléčné dráze, jsme relativně v bezpečí. Loď nesmí být za žádných okolností zaměřena. Musíme se pokusit dostat se až do centra Andromedy tiše a nepozorovaně. Teprve tam, v blízkosti planety Vario, bude možné plánovat další opatření.

Před startem do centra Andromedy nařizují odpočinek. Je také třeba zkontrolovat CREST III do posledního šroubečku. Odpočiňte si a pokuste se na chvíli zapomenout na naši situaci. Až se dostaneme k Variu, bude to tvrdé. Hodně tvrdé."

Tím Perry Rhodan skončil svou krátkou řeč. Psal se 3. říjen roku 2404 reálného času. Cesta trvala třicet tři dny standardního času.